

அவதாரிசு.

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் ~~துகவென்பதின்~~ யெப்போதும் சுகமா யிருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவ மல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும்போல் சுகமா யிருக்கவேண்டு மென்பத்போலக் கோருதலானும், யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் புகி யிருப்பதானும், பிரியம் சுகத்திலன்றி யுண்டாகாததானும், நித்திரையில் ஒன்றுமின்றியே சுகமா யிருக்கு மனுபவத் தானும் சுகமென்பது தானாகவே யிருக்க, அதனை யறி யாத அக்ஞானத்தாலேயே அபாரசம்சாரத்தி லுழன்று, சுகந்தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபர போகாதிகளை யடை தலே சுகவழி யெனப் பிரவிருத்திக்கின்றனர். ஆனால் துக்கமற்ற சுகம் கிடைக்கிறதில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் பூர் சங்கரர் சங்கர வேஷம் பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைக் கீர்த்திக்கும் வேதாந்தத் தின் பிரஸ்தானத் திரயங்களுக்கும் பாஷ்யம் செய்து வழி காட்டி நடந்துங் காட்டினர். அவற்றைப் பார்த்தலி லச மர்த்தராய் அதி தீவிர சுகேச்சுக்களான முழுக்ஷுச் சுகங்குக் கவையன் படாமையின் அவற்றி னந்தரங்கத்தை யிந்த-விவேக சூடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முழுக் - - - - - க்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை சவிஸ்தார மாய்க் கூறி நேர் மார்க்கங் காட்டி யிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது தூர்லப மென் றும், அதனால் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையா பிர யத்தமும் செய்ய வேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரகாலேயே வாகமென்

றும், அதற்கு குருவை யடையவேண்டுமென்று குரு
 லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம், குரு சைவையையுங் கூறிப்
 பின்னும், சுகமடையக தன பிரயதநம்பே முசகியமென
 றும் வாகு மாகதி ஞான கதால் சகவ கிடையா தென
 றும் சிரவணாதி விசாரமே மோக்ஷசாதன மென்று மாரப
 பிதது, சரீரக திரயங்களும் அனாதமா, அசுகதிபம்,
 அகம் எனும் ஆகமா அவைசுரு விலக்ஷணம் அனாச
 மாவில ஆசம் புதகி பரதம் அஞ்ஞானசகல வாதது
 ஞான கதால் நாசபாப என்று சிரவணகசையுா நானா
 என அததில் செய்யுப ஞாந விசார கதால் அசசரீரக
 திரயங்களான பஞ்ச சகாசங்களையும் நானனமெனத்
 தள்ளி இவைகட்கு விக்ஷணமாய, ஏகாரய ஹிருத்யத
 தில் 'அஹம்' என்றிருபகும தவம் பராநதமான அக
 மாலைபு ஞாந புல ினுள்ள னியையாபிபாலப பிரிததுச
 காணும் மனனசையும, 'அக' பத பரதியான நாம
 ரூபப் பிரபஞ்சம் பரஹ்மரகரமென அவவுபாதி ரீரக க
 தையுா, 'தந' பதாந கதையும, அவநிரு பதாதாரா
 களான ஆகம் பர ிககியகதைத் தொவிக நம் 'தப நவ
 மாலி' மஹா வாககிய உபகதரகையும, 'நத' அகமே
 பிரஹம்' மென்றிருப ரவண்டு மென்பதையும, அந்நன
 மிருக்கினும் பூவ வாசனைகள் அநி கிடாப் புகிததுந
 தடை செய்யுமென்று, வாசனாதநிரபா, மூலமான ஆசாந
 கார வாசனை இகன விருத்திர ிருவான பேத பாஹம்
 வாசனைகளையும், இவை ிங்கும வபை மனதை யித்யக
 திருசகி நிரந்தரா பிரமாசமின்றி செய்யுா 'ஆஹம்
 பிரஹம்' பிரஹம்மே ஆஹம் எனனும் சஜாதீய சத்திய
 ஆனமகார விருசதி யைச கிளபபுக்லாகிய பரதி, யோகம்,
 தியான மெனனப்பட்ட அதமாறு சநதானமாகிற நிதிந
 யாசனதசையும், இங்ஙனா ஹிருத்யக கிலமனம் எனும்
 மததை ட்டு, அரணி, தயிரி வதநில அககினி, வெணனை
 களை வெளிப்படுத்திவது பீபாலப பிரபாகமன்றிச லைல
 தாடை பீபால நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாயாச மததை

பலத்தாலாவிப்பாவிக்கும் சஹஸ் நிர்விஹம்ப சமாதியால்
 பிரயத்தன மின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் கால
 மும் எகமாய்ப் பிராபுசிக்கும் அபபோக்ஷப் பிரஹ்ம
 சாக்ஷாத்நார ந்ரானுபவம் வித்தியாகும். அதனால் அக்
 நான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும்,
 கர்மங்களும் நாரமடையும். அகண்டானந்த முத்தி சித்
 தியாம். என்ற சாதனத்தோடு சமாதியையும்; இதில்
 பேசு விகற்பங்கள ஹ்ருதயமில்லை யென்பதையும், இதனை
 யடைதலே புருஷார்த்தம் இதனை யடைந்தவனே ஜீவன்
 முக்தன், பிராக்ஷணியானின்று என்று ஜீவன் முக்தன்
 லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிர்த்தி, இந்நிலை
 யடைந்த சித்தியனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன் முக்தனது
 தேர்வாரணம் அவனடையும் வித்தக கைவல்யம் புனரா
 யவர்த்தியின் மை என்னு மிவற்றால் இருவித முக்தியான
 ராக்ஷாத் காரகதையும்; இவைகளை யனுசரித்த அனேக
 விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சமவாதமாய், விஸ்தாரமாகக்
 கூறி விருங்கின்றனர். அனந்தானுபவ மடைவித்தற்கு
 இதனைப்பேசல் விஸ்தாரமாய்க் கூறியுள்ள கிரந்தம் வெகு
 ஆர்ஷமம். அசாபர நுணையா விதலை யனுக்கிரகித்த
 னர். இஃகூ பிரஹ்ம ஸ்ரீ பிஷே- ராஸ்திரிகளவர்களால்
 அதி கலபமான தமிழ்க் கவிதைகளாக வெகு நேரத்தி
 யால் முன்னரே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்
 கின்றது. நானு வாணத்தோ டனேக ரூபங்களாகச்
 செங்கு வைத்திருக்கும் ஒரே மிட்டாயில் அவரவர்க்
 கிஷ்டமான கை வாங்கிக் குணத்தோஷம் பாராதுண்டு அவ்
 மொழி மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிக ளனுபவித்து
 கங்கின்றனர் அல்லவா !

அவதாரிகை முற்றும்.

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி

பிழை திருத்தம்.

அவதாரிகை.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	13	தோசா	யதோசா
"	14	யவர்த்தி	வர்த்தி
நூல்.			
3	4	நிரவிய	நிரய
"	26	சாமா	சாம
4	5	மின்றி	மன்றி
"	27	தக்ஷிலை	தக்ஷிலையே
6	3	எனனை	எனனை
8	22	சாமா	சாம
13	8	வாசலு	வசலு
"	21	கூறுவர்	கூறுவா.
15	31	தமே	தமோ
16	14	க்கும்	க்கும்.
"	31	மற்றும்	மற்றும்
"	"	இதுவே	இதுவே
8	10	காது.	காது,
20	17	மாயத்	மாய்த்
21	15	பட்ட	படத்தக்க
23	30	வர்ண	வர்ண,
24	24	மாய்	மாய்,
26	26	லாப	லாப,
27	22	காசுலி	சாசுலி
30	7	அத்வீதிய	அத்வீதிய
33	26	மின்றி	மன்றி
35	13	கவே	வே
39	5	தாதா	தா
48	6	யற்ற	யற்ற
53	4	வாய்,	வாய்.
61	25	கா(னி)	காணி
62	30	சப்ப	கப்ப.
63	1	யிலலை	யில்லை.
"	13	டது	டது.
64	6	கும்	கும்.

இனி ஏதேனும் பிழையிருப்பின் அசாரங்கீரகற்றி சாரங்கீரம் கிரகிக்கும் ஹம்சம்போன்று அப்பிழையுபற்றி சாரமான விஷயத்தினை கிரகித்துக்கொள்வது விவேகிகள் கடமையாகும்.

தமிழ்நாடு சாஸ்திர அக்காடமி

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி.

அக மெல்லு மூல வயித்தொத யகன்றிட
வக மக பாக வல்லும் டகலற
வக மொளி ராத்ம தேவன் பதத தினி
லக மகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கேர.

குருஸ்துதி.

அதி தீவிர வேதாந்திகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் கல
பமாக தானே யறிந்து அமிதத்வத்தை படையத
தையயினால் வேதாந்தார்த்தங்கள் ஹிருதயத்தை விஸ்
தாரமா பிவ்விவேக சூடாமணி கிரந்தத் தால் வெளிப
படுத்தி வெ சொற்பமாய்ப் பிரகாசிக்கும ஜகத குரு
ஸ்ரீமத் ரங்கர பகவத் பாத சரணர விநயங்களில் என்
ஹிருத பரவிர்த்தத்தை யென்றால் ஸம்பந்தகின்றன்.

நூல்.

ஸகல வேதாந்த விதிகாந்தங்களுக்கே 'காசராராயும்
இதர 'பிரமாணங்களா லறியப்படாதவரையும் விளங்
கும் பா மானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்ருக்ஷுக்கு நமஸ்
காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுவ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகு
தூர்பம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தவர், அதிலும்
பிராஹ்மணனானால், அகனில் வேகமோ நம வைதிக

தாம் மார்க்சத்தில நடத்தலும், அதனிலும் விதவாநாத
லும், அதனில், ஆதமா னாதம விசாரம பிறத்தலும், அத
னிலும் ஸ்வானுபவ கஞான மடைதலும் மிக வருமை.
அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மகாரமாக விருககும் மோக்ஷ
மானது அனந்த கோடி ஜன்மாநந்தங்களில் செய்த சுகி
தங்களா லன்றிக கிடையாது இவைக ளெல்லாவற்றை
யும் கிரமமா யடைய விடினும் எசுவரானுககிரக காரண
மாய் அருமையான மனுஷ்யகவம், முமுகுஷுதவம் மகாத்
மாகளின் சங்கம எனனும் இம்முன்றாக கிடைக்கின்
மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம்
பெற்று, சுருதியி னாததங்களை யறிவதற்கேதுவான புரு
ஷத்துவ மடைநதும் அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத்
தால் தன மயமான சாவத் மோக்ஷத்தை யடைதற்கு
எத்கனஞ் செய்யாத மூடன ஆதம ஹத்தி (தற்கொலை)
செய்தவனாவான். அவனினுப மூடாதமா எவனிருக்கின்
றனன் '

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணி
னாலும், காமங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை புபா
சித்தாலும், இன்னுமென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்
மைகய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி ஏறப் மாபினும்
முகதி சித்தியாது 'தனத்தினால் (தனத்தால் செய்யப்
படும காமத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' எனனும்
சுருதி காமங்கள் மோக்ஷ காரணங்களன்று என்று நன
றாயக கூறி யிருத்தலால் மோக்ஷமடைய விசகிககும் தீரன,
பாகிய விஷய சுகங்களி லாசையை முற்றாக துறந்து,
மகாதமாவாய சாந்தராயுள்ள ஸதகுருவை யடைந்து,
அவருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்த
தம் தியானிககும் யோகத்தால் லடைந்த அனுபவ கஞான
நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சமசார சமுத்திரத்தில் மூழ்

கிக் கிடக்குந் தன்னைத் தான்றானே மோக்ஷமாகின்ற கரை
யின் மேலேற்றிக் கொள்ளவேண்டும். ஆதலால் தைரிய
சாலியா யுள்ளவன் தார, புத்திர, தனமென்னு மீஷணத்
திரவியங்களை நீக்கி, கர்மங்க ளனைத்தையுந் துரத் தள்ளி
ஜனீன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷ மடைவதற்கே
பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும். கர்மங்கள் சித்த சுத்
திக்காக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்கன்று.
வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமேயன்றிக் கோடி கர்
மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு
பிரயித்தோனுக்கு அப்பிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப
பயத்தையும், அதனால் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்
கும்படியான 'இது ரஜ்ஜு தான்' என்னும் ரஜ்ஜு ஞானம்
எங்ஙனம் : அறிந்த ஆபதன் சொல்லினாலும், நன்றாய்
விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ? மற்ற எதனாலும் வர
வில்லையோ? அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும் வஸ்து
விசாரீர்த்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டிமே யன்றி
சுநான், தான, பிராணாயாமாதிகளால் ஒருக்காலும் அவ்
வஸ்துவை யிணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்
துவை யறிய வேண்டிய முழுக்ஷு நிராசை யுற்ற பிரஹ்ம
வித்தாய், கிருபா சாகரராயுள்ள உததம் குருவை
யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்ய வேண்டும். 'முக்கிய
மாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி யுண்
டாம். தேசம், காலம், சுவரானுக்கிரக மிவை ஞானம்
பேற ஸஹாயமா யிருக்கும்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத்
தள்ளக்கூடிய சாமார்த்தியவாலும், சாஸ்திரங்களில் கூறி
யுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன்
ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். 'என்னை? விவேக
யாய், விரக்தலாய், சமநமாயி சதகுண சக்தலாய் நிவிர
முழுக்ஷுவாயுள்ள சாதன யுகத அவ்வதிகாரிக்
பிரஹ்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும்.

சாதனங்கள் (1) நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், (3) சமாநிஷ்டக சம்பந்தி, (4) முமுக்ஷுத்தவம், என நான்கு வாதமாக மநான்களால் சொல்லப்பட டிருக்கின்றது. அவைகா ரிக கிவை யிருந்தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கடைசியுமீன்றி யின்மேல் சித்தியாகு இவற்றுள் (1) பிரஹ்மமே சத சியம், சுகதது மிதபை யென்னும் நிச்சயமே நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகமாம், (2) உகாநிப பிரஹ்மா பரி யந்தமுள்ள அநித்திய போககிய வஸ்துகளின் அநித்திய துகை தோஷங்களை பரித்தியக்ஷமாடப் பாரப்பதாலும், சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவைகளி லுணர்வாகும வை ககியமே இஹா முத்திரார்த்த பலபோக விராக மாம், (3) க. விஷயங்களிலுள்ள தேஷங்களை உடிக்கடி நினைத்துப் பார்க்கதலாம் அவைகளில் விரகதி யடைந்து மனங்கடந்த னாகு லக்ஷியத்தி லிருக்குவது உமமாம் உ. விஷயங்க றிற் செல்லும் ஞான, கம் இரத்திரிய களைத் திருப்பி அதைதன கோளக (ஸ்தான) ததிலேயே யிருக்க ச செய்வது கம்மாம் உ. மனது ஸ்ராவ வாகனையால் மணியா பாவிய விஷயங்களை நினைப்பது தன்னிடத்தி லேயேயுள்ள மாய நிறத்தி இதர சாமகங்களை விட விடலே உபரிசியாம் ச. எவ்வெவ்வு ஷங்களை வரினும் தடை செய்யாமலும், அவற்றை யேங்கு யமாமலும் தைரி யககாலைவைனை சங்ககல திதிக்கஷ்டாகும று வேதாந்த சாஸ்திரமும் குருவாகியமும் சந்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயமே பிரஹ்ம சாக்ஷாத காரத்திற் கேள்வான சித்ததை யென்பா க சர்வ யகதனங்களாலும் சஞ்சல கபாவமாயுள்ள சித்ததைத், பரிசுதப பிரஹ்மத்திலே ஸ்திரமாயிருக்கதல மாதானமாம் அதனறி மனம் போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று இவ்வாறுங் கூடி சமாதி உடக சம்பந்தி யென்னப்படும். (4) அனாதி

யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காரத்தி லுத்தநாகமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் கொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முழுக்கூடுதவாரம். அமுழுக்கூடுதவார மாகும் மத்திமமாயிருந்தாலுமவைபாங்கியத்காலும் சம கமஸ்திகளாலும், குரு வணுககிரகதாலும் கிரமமாய வளர்த்துப் பருவமுற்றுக்கால தரகதி லுபலனைகொடுப்ப கும நவராசயத்தொடுங் கமன முழுக்கூடுதவம் எவனிடத்தில தீவிரமாயிருக்கின்றனோ, அவனிடத்திற் கூடிய சயகமாதிர ளினவை அம்ப திலேயே பலனைத் தரும் ஆனால் எவனிடத்தில மந்தமாயிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில அமதமாதிகள் அபாசமாட்டிவெ லொருந்தும்

மோக்ஷ மடைந்த கேதுவாயுள்ள சாமக்கிரி (பாத னம்) களில் பசுக்கிய மிகவும் சிறிஷ்டம்மானதாகும் ஸ்வஸ்வ ஞானத்தின் அனுபவத்தானமே டக்கதியாகும என்ற மாதமாதிகள் மொல்லுகின்றன

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்தமுன் ஆதம் தத்துவ மடைய விசுசித்கும அதுகாரி, சனணை சிரநித்தவா பவ பாகக்ஷதை நின்றதிப்பவாய, ப்ரநடா வாநராய, சாவ முநநிந்தவராய, திராஸராய, நாமகக்ஷ வெனறவராய, பிரஹ்மவிச சிரிஷ்டராய, நிரசறத் அக்கினிபாலப பிரஹ்மத்தில் விநிராந்தி யடைநவாய, கெகரணமு மினறியே கிருபாசாகரராய, சனணை யித்த சாதகுகருக குட பரம பநதுவாய உள்ள ஸத்குருவ யடைநது அன லோமம் ரமஸ்ரிகதுப பய பாகியாடு செயது வாந நானுவீத சிசுருஷைகளால் பிரசவாபான (சுருதாஷ முற்ற) குருவிடம் கானறிய வேண்டுவதை வினவமுற றுன, —“ஸ்வாமன்! தீனபாதிதா! ரமஸ்காரம் பயப கரமான பவசாசர கதில் வீழ்ந்து கனிதும் என்னைத் தங்கு கள கருணை கடாக்ஷமாகிற சபாஸால கதை யேற்றிவைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணாவாரிகே! துதிருஷ்ட (பாப)க

காற்றால் வறறி தப்பிப்போக வழியின்றிச் சூழநடுநீர்ப்பும
சமசார தாவாகுகிணி (காட்டுத்தி) யால் தபிக்கப்பட்ட
எனனை காருணயாமிருத வடிவத்தால் சாரதப்படுத்தத்
தங்களைப் பனமுறை பிரராததிககிறேன். சாரதராய்,
மகாதமாககளாய, வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு
ஹிதமே செயப்பட்டவாகளாய, பவசாகர பயத்தைக்
கடந்து மறறவா பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவரா யிருக்
குப் தங்களை யொத்த ஸாதுகளுக்கு சூரியன துஷ்ண
கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள
கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற
கஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போனிகளை நிரேதுகமாயக்
காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே யாதலால் சமசார தாபத்
தால் பீதியடைந்து வேறு சதியின்றி தீனனாய்ச் சரணாக
தனான எனனையும், ஐஜனன மரண சமசாரத்தினின்றும்
ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம் ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென
னுங் காட்டுத தீரகவால்களால் தாடாமடைந்த என்னை
பிரஹ்மானந் காணுத்தியால் பரம சீதளமாய, பரிசுத்த
மான தங்கள் புகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்
படும வாகியமாகின்ற அமருத தாரையால் சீரகிரம
நனைப்பிராகளாக தங்கள் சடாஷ ஸ்ரீக்ஷண்ய லேசத்துக்
குப் பாததிரராய ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியரா
கின்றனரன்றோ ' இப்பவசாகரத்தை யெப்படி நான
கடப்பேன் ' இதற்கென உபாயம் ' எனக்கென கரூன
கதி ' யென் றென்றுந் தெரியவில்லை. தாங்கள் தான
இந்தச் சமுசார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டு.'"
சமசார தாவானலத்துக்காற்றும் லீவவாறு ப்ரலாபித்து,
தனனை விதிப்படி சரணம் பிராபித்தவனாய் சொன்னபடி
செய்யும் சந்த சித்தனான சிஷ்யனை பிரஹ்ம ஞானியா
யுள்ள வாசாரியா கருணை நிறைந்த சீதள திருஷ்டியால்
வீக்ஷித்து அபயந் தந்து தயையின்றொருனே தந்துவரப்
பேசஞ் செய்கின்றா

“சிஷ்யனே ! பயப்படாதே, இனியுனக
கபாயமே மிலகி. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சமு-
சார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஒருபாய-
மிருககிணறத்தைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுககளாயுள்ள
யதிகள எதனா விபபவத்தை? கடந்தார்களோ? அவுபா-
யத்தால நீயும் எவரானுங் கடத்தற்கரிய விபபவசாகர-
பீதியைக் கடந்து பரிபானந்தம் பெறுவாயாக. வேதாந-
தார்த்த விசாரத்தாலே உத்கமமான தத்துவ ஞானமுண-
டாகும். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சமசார பந்தம்
அத்தியந்தம் நாசமாட ‘முழுக்ஷுவுக்குச் சிரந்தை,
பகதி, தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது வென்று
சுருதியே கூறலால் இவ்வுத்தம் சாதனத்தைப் பெற்று
நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த
தேக பந்தம் நீங்கிப் போகும் என்போதும் பரமாத்ம
ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே
இவ்வுத்தம் சமசார பந்தம் வந்தது. ஆகலால், ஆத்மா-
னாதம் விசாரத்தால் பிறாத ஞானமாகிற அக்கினியானது
அஞ்ஞான நாரியமான சமசார பந்த துக்கத்தை சமூல-
மாக (சாரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்து விடும்”
என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, ஸ்வாமி ! பந்தமாவது
எது? எப்படி வந்தது? இருபப தெங்ஙனம்? நசிபப
தேபபடி? அவ்வனாதமா எது? அகமா சான் எது? ஆன
மாணுஷ ஸ்வேக மெது? தங்கள முகத்தினின்று முத்த-
ரங்கேடடு யான கிருகாத்த னுகூட பொருட்டுக் கிரு-
பையா விபபிரசினைகளைக் கேட்டனுகிரகிபபிராக.
என்று மகடட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவான்வர்

“சிஷ்யனே ! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி
பிரஹ்மமாயிருத்தற காசை கொண்டனை யாகலின், நீயே
தனையன், கிருத்திருத்தியன், உன் குல முன்னால் பனித்திர-
மீழியிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்தி
ராதி. பந்துககளுண்டு. அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலை

பார்த்தா லுண்டான சிரமத்தை நின்றுத்திக்க அன்னிய
 நிருக்கின்றனர் ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த
 துக்கத்தை புஜித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்ற
 வேண்டுமோ? மற்றவரால் கூடாதோ? தனக்கு வந்த
 வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்க
 வேண்டுமென்றி மறழோ ரனுஷ்டிக்குங் கர்மங்களால் நீங்
 காதோ? அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்
 தைத் தன் முயற்சியாலேயே நீக்க வேண்டுமென்றி, அனே
 கங் கோடி கல்பபாயினும் அளித்யா காம கர்மாதி ரூப
 மான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால் தான் சாத்திய
 மாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்த மின்றிய) ஞான
 நேத்திரத்தால் ப்ரஹ்மத்தை யறியலா மல்லாமல் மற்
 ரொரு பண்டிதனாலு மறியக் கூடாது. சந்திரனை கத்த
 மான தன் நேத்திரத்தாலன்றி அன்னியர் பார்த்தலால்
 தான் பார்க்கக்கூடுமா? ப்ரஹ்மாத் தைமக்கிய ஞானத்தா
 லன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதலெத
 னாலும் மேரீஷம் டைக்காது. வீணையினது ரூப செளந்
 தர்யமும் தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ் செய்தலும்
 எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தேகாஷ மாத் திர முண்டிக்கு
 கிறதன்றி சாம் ராஜ்யாதி பத்யந்தருவ தில்லையோ? அப்
 படியே மதுரமான வாக்கோடு சா தர்யமான வசனமும்,
 சாஸ்திரார்த்தங்கள் வெகு சாமார்த்தியமாய்ச் செய்யும்
 வியாக்யானமும், நித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வ
 த்வமும் போகத்தகக் கொடுக்குமென்றி மோக்ஷத்தைக்
 கொடாது. பரதந்துவத்தை யறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்
 கள் படித்தல் பங்கொடாமையின் நிஷ்பலமாம். பர
 தத்வத்தை யறிந்த பின்னரும் சாஸ்திரங்கள் படித்தல்
 வேறு பயனின்றையின் நிஷ்பலமே யாகிறது. ஆதலால், மன
 மயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திரஜாலமாகின்ற மகாரீண்
 யத்தைக் கடந்து தத் துவ ஞானியாகிற குருவால் அத்த
 தத்துவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும். அஞ்ஞான

ஸர்ப்பத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்ம ஞானமாகிற சஞ்
ஜீவியையன்றி வீரநங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்தி
ரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோச
னம்? ஓளஷதபாட் கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்
வதால் தனது ரோகம் போகாதுபோல, அபரோகக்
அனுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என
வரக்கால் கூறுவதால் நன் பருமம் நீங்காது. சத்துருக்
களை நாசஞ் செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்
யத்தின் யடையாமலும் 'நான ராஜா' என்று சொல்வதால்
எப்படி அரானாக மாட்டானே? அப்படியே அனாத்ம
திருதியாகக் நாசஞ் செய்யாமலும் ஆத்ம தத்துவத்தை
யனுபவம் யறியாமலும் 'பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும்
வாக்கு மாத்திரத்தால் பிரஹ்ம மாத்ரமாயிருக்கும் முக்தி
யடைய மாட்டான். எகநாமம், பூரியிலுள்ள புதைய
லானது அறிந்த அபகருஷ் கேட்டு, பூமியை வெட்டி,
அதன்மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியே எடுத்தலா
லடையப்படுகிறா? சொன் மாதரத்தா லடையப்படா
தோ? அங்ஙனம் பிரஹ்மத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில்
கொள்ளு கருணைத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மன
னம் பண்ணி, நிரந்தரம் தியானிப்பது லுண்டாகும் அப
ரோகக் அனுபவ ஞானத்தாலடைய லாகுமல்லாமல் மாயை
யால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வ ரூபத்தைக் குதர்க்க யுகதி
களால் லடையக் கூடாது. ஆகையால் விவேகி யானோர்
ஸிவப் பிரயத்தனத்தால் ஸாரவ பந்தம் நீங்கி மோகக்
மடைதற பொருட்டு, போகாதிகளை நீக்குதலில் போலத்
தாங்குகை முயற்கி செய்ய வேண்டும.

சிஷ்யனே ! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய்,
சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சமமதமாய், சூத்திர சமானமாய்,
சூக்தமாய் தழுவியதாய், மோகத்தை யபேகிப்பவனா
லறியக்கூடியதாக யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்த
ரத்தை சாவதான சித்தனாய் கேட்பாயாக. அதனால்

உடனே பந்தமதன் றிபார். மோகஷ மடைதற்கு அநித் திய வஸ்துக்களில் வைராக்கிய மடைதல் முந்தின ஹேது வாகும். பின்னர் சமம், தமம், திதிக்கை, ஸ்வ கர்ம பரித்தியாகம் (உபாதி), ஏனு நிவை கிரமமாக ஏதுக்க ளாம். அதன்மீன், வேதாந்த சிரவணம், பின்னர்தன் மனனம். அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஏதுவாகும். அந்நிரந் தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறப்பட்ட அபரோகஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்நார ஞான பலத்தால் விவேகி யானவன் இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷா னந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோக்ஷ சாத னக் கிரமமாகும். நீ யறிய வேண்டிய ஆன்மானம் விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன் றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக் கொள். அகிரண்டில் முன் னம் அனாதமாவைக் கேட்பாயாக.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மோதஸ் (கொழுப்பு), மாம் சம், ரக், சரீரம், சரீரம், சுக்கிலம், என்னுர் சூத்த தாதுக்க ஞ்ஹி, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முககு, சிரசு முத லிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான், எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூல தேகமென் றறிநீர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேக மானது ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அபயு, பிருத்திவி என் னும் சூக்ஷ்ம புத்தங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம் அம் சங்களில் அன்யோனயம் கலந்து பஞ்சிகரித்ததா லுண் டான ஸ்தூல புத்தங்களைநதா லானதாம். அவ்வவந்து தன் மர்த்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுக சாதனம் போலத் தோன்றும், அக்ஞராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (அசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களில் கட்டுப் படுகின்றாரோ? உடனே யவர் தங்கள் கர்மம் என்னும்

தூதனா விழுககப்பட்டவராய், அககாமானு சாரமாக
மேலும், கீழும் போககு வரத் துடையவராய், மிகவு
மலைது துககிப்பர். இசரபதாதி பஞ்ச விஷயங்களில்,
சப்தததால மானும், ஸ்பரிசததால யானையும், ரூபததால
பதங்கமும், ரசததால மீனும், கந்தததால வண்டும ஒவ
வொன்றி லாசை வைத்தே யிதா நூறககுமாயின இவ
வைநதிலும் ஆசையுள்ள மனுஷ்யனது நுகி என்னவாகும் ?
விஷயமானது தன் தோஷத்தால் கிருஷ்ண சர்ப்ப (கறு
நாக்) விஷத்தினுங் கொடியதாகும் எனினின, விஷ
மானது உட்கொண்டவனை மாத்திரங் கொலலும் விஷ
யமோ கண்ணுற கண்டவனையும், நினைந்தவனையுங் கூட
நசிககச செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷ
யாசை யென்னும் மநாபாசத்தை திடவிராகத்தால் லறுத்து
அதினின்றும் விடுபடுகிறுமே! அவனை மோக்ஷ மடைவ
னன்றி, அன்னியன் ஷட நாஸ்திர பண்டித னாயினும்
முகத்தி பெறமாட்டான திட வைராகியமின்றிப் பவ
சாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷதீரு சார யத்தனிக்கும
முமுகுஷின். கமுததை ஆசையாகின்ற முதலையானது
பிடித்து அதி வேகமா யிழுந்துபடோய க்ஷணத்தில அச
சமுசார சமுத்திர மத்தியிலமிழத்தி விடுமாதலால், எந்த
முமுகுஷ விஷயாசை யென்னும் முதலையை திடவிராக
மென்னும் வாளியு கொலவமே! அவனை பவககடலின்
முகதி நீரத்தைத் தடையாதுமின்றி யடைவன். நல்ல
புத்தியில்லாதவனாய் மாறி மாறித் தோனாறும் விஷய பராக
கத்தில் பிர வேசிப்பவன், மோன மெலும் நாக மனுபவித்
துககெட டேபோவன் சுபகதியுள்ளவன் தன் ஈகதியால்
குருபதேசமார்க்கமே சென்று நறகதியே பெறுவன்.
இது சத்தியம். அதனை உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்பமி
ருக்குமபக்ததில் விஷயங்களை விஷமபோலும் கிரகதில்
தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், துயம், க்ஷமை, ஆஜ்ஜம (ருஜு
மூரகம்), சாந்தி, தாரு (புதலாய ஸதருணங்களை அமி
ருதம் போலெப்போதுங் கைக்கொண்டு மோகாபிமானத்

தால செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு அவிததை யால செய்யப்பட்ட பந்த மோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சாவ காலமும் எத்கனஞ் செய். இததேககமோ பாராததமாய் (மண், தீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட விரையாய்) இருக்கின றது. எவன தனனைமறந்து தேகத்தைக்க தானாக வபிமா னித்துப் போஷிக்கு எண்ணுகிறு லு' அவன அதம் ஹந தா ஆகிருன சரீரபோஷ்ய மயில புத்தியுள்ளவனாய் எவன ஆதமாவை அறிய இச்சிக்கின்ற லு' அவனமு தலையைக் கட்டை யெனப்படித்தது அகனூல் நதி தாண்டா செலப்பவ னாவன தேகாதிகளிலுள்ள மோகஸீப முழுக்ஷயங்கு குப் பெரியமிருதடி வாகும். எவனிரத மோகத்தை வென்றானு' அவனே மோக்ஷபகப் பெறுவானு, தலால் எதனை வென்று முனிசுவராசன அவவிஷ்ணுவின பரம பத (வியாபகப் பரஹ்மபத) மண்டநதாரகனோ' தேக, தார சுதாதிகளிலுள்ள அபபோகத்தை ஜெயித்து நீயு மந்த மோக்ஷபதம் பெறுவாயா' மீதால், மாமிசம், நர மடி, மேதஸ், ரஜஜை, அஸ்திகனோ' மோகடியதாய், மூத திர, புரீஷ (மல)ங்களால் பூர்ணமாயுள்ள நிரததேகமா னது மிகவும் நிரதிரகததரககாம பூர்வ ஜனமாநதர கா மானுசாரமாய், பஞ்ச்கிருத ஸ்தூல பஞ்சமகாபூதங்களா லுதபன்னமரின் இநத ஸ்தூல ஷீதம், நிரகஸ்தனுக்கு கிரகம்போல வ்ஷய போசகஸீபே அபார இருந்தனுப் விகக லா போகாலயமாகும் இதனவஸ்கை ஜாககிரம எனப்படும். ம-ஷ சநதன ஸ்திரீயதி நாலு வ்சித்திரஜா ஸ்தூல போககிய பகாத்தங்களை பாரியேநநிரியங்களால் ஆதமா கானே இததேகததுடன் அததியாதததால் கூடி யனுபவிக்ருக காலம் ஜாகரம னைப்படுதலால் இவவவஸ் தையிலேயே ஸ்தூல ஷீத மறியக் கூடியதாய் இதனசிர யததாலேயே புருஷனுக்குப் பாரணா சபூச ரமயேதத்தும வரததென்றறி உபவம், மபநு, நூல், ஜரை, மரணமீதி யிததேகத்தின் தாமங்ககரம் விசைவம், மகளமாறம்

யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தாபேதங்களாம். வர்ண ஆசிரமமாதிரியமமாகும். மானம், அவமானத்தி யிதன் விசேஷங்களாகும். இஸ்தூலமோ ரோகங்களனைத்திற்கும் ஆஸ்பத(இருப்பிட)மாயிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவைகள் சந்தாதி பஞ்சவிஷயங்களை யறிவதால், ஞானேந்திரியங்களாகும். வாகு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை வாசனாதிக்கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்களாகும். அநந்தக் கரணம் ஒன்றே ஸங்கல்பவிகற்பாதி விருத்தி, வஸ்துநிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தாணுசந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்திபேதத்தால் நானாபரமாவது பேரால் பிராணன் ஒன்றே தன்விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவித மாயிருக்கும். ஆகாசாதி பூதபஞ்சகம், சுரேத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாககாதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரணசதுஷ்டயம், அவித்தை, காமம், கர்மம் இவ் வெட்டையும புரியஷ்டகம் என்றும் சூக்ஷ்ம தேக மென்றும் கூறுவர் அபஞ்சகிருதபஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களாலான தாய், வாசனையோடுங்கூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மம் அனுபவித்ததற்கு சாதனமாயிருக்கும் இந்தலிங்க தேகமானது, அஞ்ஞானத்தாலுண்டான அநாதிரூபாதி யாயிருக்கிறது. இதன் அவஸ்தை ஸ்வபனமாம் இவ்வவஸ்தையில்மனமானது நானாவித ஜாக்கிரத் வாசனையுல்தான் ஞானேந்திரிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயமே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மன மாத்திரத்தை யுபாதி யாயடைந்து அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்றின்றி அவைகடகெல்லாம் சாஷிமாந்திரமாயிருக்கும் வாச்சி முதலியன தச்சனது

தொழிலுக்குக் கரணமாதல் போல, ஞான ரூப ஆத்மாவின் ஸாவ வியாபாரங்கட்கு மிகவுலீங்கதேகம கரணமாயிருக்கிறது அகரணமும் அகம்ஸநதிதிமாதரதகாலேயீய சாவ காமங்ஸனும் செய்வதால் அவ்வாகமா எப்போதும் விகாரமின்றி யசராமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுவின் குண தோஷவசகதாலுண்டாகும் அராத, மாத, படுகதுவங்கள் (குருடு, மாததிருஷ்டி, நல்லதிருஷ்டி), அஃமானமே பதிர, மூகதவங்கள் (செவிட்டு, ஊமைக கனமைகள்) முதலியன நேதர கரோத்திராதி இரதிரிய காமங்களையன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் காமங்களாகா உசவாச, நிசவாசங்கள் (மேல் சீழ் போசகு வாகசாயுள்ள பவாசம்), கொட்டாவி, துமமலாதி பிராணிகளின் சாமங்களாகா பசி, தாகம், பிராணன் ஒன்றன் காமமாகும் அநதககரணமொன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுவாதி இரதிரியங்களில் பொருதிதிடமாக நான் என்றபிமானிகும் அதுவே அகங்காரமாம் அவ்வகங்காரமே காதநா, போகதா அபிமானியாயாகவாதி முகஞுவசத்தால் வரும் அவஸ்தாகதிரபததையு மனுபவிசது, அனுகூலவிஷயங்களில் சுகததையு, பிரதிகூல விஷயங்களில் துகததையு மடையாநிற்கும் அசலால் சகதுகங்ஸகள் அசங்கார தாமமன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவின் தன்னு விஷயங்ஸனை ததும ஆகபாவின் பொருட்டுப் பிரியமாயத் தான ஸவலாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரிபமாகா உணமைபில் ஆத்மாவே யாவாக்கும் அததிபாகா பிரியமாயிருப்பகால் அவவாத மா ஸதானந்த சொரூபமாம். அதற்கு துககார ஒருசிறிய மில்லை இரதிரி விஷய ஆத்மான்ஸதம் கமுபதியில் அனைவாக்கு மனுபவம் இதில், சருதி, பிரததியக்ஷம், ஸீதீகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்களாம்

அவவியகதம், அவிததை, மாயை முதலிய நாமங்க ளுற்றகாய, திரிநுணதமிகை (முகஞுண ரூபி) யாய, புத்தி மான்களால் துன காரியங்கொண்டனுமானிககப்பட

தாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாக்குவதாய், ஸத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின்னம், நின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவபிரகாரமு மல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென் றுணரக்கூடாத) சொரூபமாய், அனாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப் பிராந்தி நசிப்பதுபோல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமாயுள்ள ஓர் பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யாவரு மறிவதாயுள்ள தங்காரியத்தால் பிரலித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ். (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) ரஜோகுண சக்தியானது விக்ஷேப சக்தியெனப்பட்டுச் சர்வப் பிரவிர்த்திகட்கு மேதுவா யிருக்கும். இதனாலேயே ராகாகி, துக்காதிகளான மனோ விகாரங்களெல்லாமுண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம் அக்ருஷ்ய, அகங்காரம், ஈர்ஷ்ய, மச்சரம் முதலான மன விகாரங்களிதன் தர்மங்களாம். இவ்விக்ஷேப சக்தி புருஷார்க்குப் பிரவிர்த்தி யுண்டாக்குந் தோஷத்தால் பந்தவதுவா யிருக்கிறது. (3) தமோகுண சக்தியானது ஆவரண சக்தி யென்னப்படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்நிய தாவா (வேறு)ய் விளங்குகின்றது. விக்ஷேப சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே, புருஷனது சம்சார சக்திற்-காதி காரணமாம். இவ்வாவரண சக்தியா லாவிருதனான (மூடப்பட்ட) வன். பிராக்ரு னாயினும், பண்டித னாயினும், சதுர னாயினும் சூக்ஷ்மார்க்த மறிந்தவ னாயினும், ஸர்வவல்லப னாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்றாய் வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப் பால்தனை யறியாதவனாய், அக்ஞானப் பிராந்தியா லாரோபிகமான வஸ்துக்களை நல்லதா யெண்ணிவற்றையே யடைகின்றான். மகா சாமர்த்திய முள்ளதாய், எவரானும் நீக்கற் கரியதாய் யிருக்கும் இத்தமே

குண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசர்பாவனை (ரொல்லினுமறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரித பாவனை (மாறாகவறிதல்) என்னுமவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விசேஷிப சக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத் துவைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்த்தல்), மூடத்துவம், இவை தமோகுண விகாரங்களாம். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிஞ்சிதது மறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடமாயிருக்கிறான். இனி (1) சத்துவ குணமானது ஜலம்போலதிக பரிசுத்த மாயினும் ரஜ, தமோகுணங்களைச் சேர்ந்ததால், 1. மலினமாகி பந்த ஹேதுவாம். ஆதலா, இதில் பிரதி பிம்பித்து ஜகமனைத்தும் ஆரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன. யம, நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுகூத்வம், தெய்வ சர்ப்பத்தி, அசததுக்களினீக்கம், இவை புருஷ யத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜ, தம மதிகமின்றிய, 2. மிசிர சத்துவத்தின் தர்மங்களாம். 3. விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பரம சாந்தி, நிக்ய திருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஜினந்தமடைதற கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டை யிவை வலித்தியாகும். திரிகுணங்களோடுங் கூடின இந்த அவ்னியக்க சக்தியே ஆத்மாவின் காரண தேகமாம். சர்வ இரதிரிய, மன விருத்திகள் லீனமான சுழுப்தியே இத னவஸ்தையாம். இவ்வவஸ்தாவில் 'ஒன்றுமறியாது சுகமாப்த தூங்கினோம்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சார்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இரதிரியம், மனம், அகங்கார மாதிரிகார மனைத்தும், விஷய, சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மறும் அவ்யக்த பரியந்த ஜகமனைத்துமான இந்நவேற்

அனாத்மாவாம். மாயை, அதன் காரியமான மஹ தத்துவம் முதல் தேகம் முடிவாகவுள்ள இவ்வனாத்மா, நானல் ஜலம்போல அசத்தாகுட என நி யறிவாயாக.

சிஷ்யனே ! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத் தினின்றி விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ ? அந்தப் பரம ஆதாம சொரூபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுய மாய்க் தோற்று மனுபவத்தால் ஸக்ஷிதமான (சூறிக்கப் பட்ட) அந்தத் சொரூபமாய், அவஸ்தாததிரய சாக்ஷி யாய், பஞ்ச கோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்ரத, சொரூபனங் களில் மனவிருத்தியின் பாவதகையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும், அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மாவாம். 'எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பா நகின்றதோ' அச்சர்வ மும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ' எது புத்தி யாதிரினைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ' எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறதில்லையோ' எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ ? எதனை இஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லை போ' யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜட மான விசச்சலமுட விலங்குகின்றனவோ' எதனால் ஸந் நிதி யாத்நிரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகளும் பிரே ரேட்சக (ஏவ)ப்பட்டவை போலத் தத்தவ காரியங்களில் பிரவேசிக்கின்றனவோ ? நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அநங்காபாதி தேகாந்மா யுள்ளவையும, விஷ யங்களும், சுகாதிகளுந் கடத்தபபோலத் திருசியமா யறியப்படுகின்றனவோ ? எதனால் உயிரும், வாக்ரும, மற் றவையும் சரிக் (அசை) கின்றனவோ' அந்த அந்த ராதபா புராண புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட, பரி பூர்ணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூப மாய், பிரதி தேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாப்திரமாய் இருக்கிறது. இத்தேகத்தின்கண், ஹிருதய குகைமில்

அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மாவானது ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. மன, அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக, இந்திரியப் பிராணாதிகளின் செயல்களையு மறிவதாய், தப்தாயப்பிண்டத்தில் அக்கினிபோலவைகளில் அனுஸ்யூதமாய் யிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறது மில்லை. ஒரு விகார மடைகிறது மில்லை. இவ்வாத்மா ஜநியாது, மரியர்து, பெருக்காது, இளைக்காது. வேறு விகாரங்களு முறுது. கடம் நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம்போல இத்தேகம் மரிக்கினும் மரண முறுத நித்திய ஸ்வரூபமாம். பிரகிருதி (காரண மாயை), விகிருதி (அதன் காரியங்)கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சத்து, அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்து நிர்வசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் புத்திக்கு சாக்ஷியாய் இருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்யாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கு மப் பரமாத்மாவை ஏகாக்கிரசித்தத்தால் 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமாயறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னாத்மாவை யுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்த வதனால் ஜனன மரணத் தரங்கங்களுள்ள அபாரசம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனாய்ப் பிரஹ்மசொரூப மாத்திரமாயிருக்கக்கடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான் எனும்) புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தமாம். இப்பந்தமானது புருஷனுக்கு ஜனன மரணங் கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்ததாம். இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளை சத்தியமாயெண்ணி யிதிலாத்ம புத்தி செய்து கோச்சாரப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய்நூலால் தன்னைக்காத்துநசிப்பதுபோல சப்தாதி விஷயங்களா லிதனைப் போஷித்து

நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப் பட்டவர்க்
கெல்லாம் விவேகமின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்தி
போல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்
றல் சுபாவமாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்
வைத்தமாய், தன் நிர்மலஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகா
சித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்
மாவை சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமய
மான இவ்வாவரணசக்தி மறைக்கவும், புருஷனானவன்
தன் சொரூப ஞானத்தை மறந்து, மோகமாகிற முதலை
யால் விழுங்கப்பட்டவனாய், அம்மோகத்தால் தானல்லாத
சரீரத்தைத்தானாக எண்ணிக் காமக் குரோதாதிகளு
டன்கூடி புத்தி கெட்டு அப்புத்தியி னவஸ்தைகளைத் தை
யும் தன்னதாக அபிமானித்து அதனால் விஷய விஷம்
நிரம்பிய அபார சம்சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும்
எழுந்தும் ஓர்கதியின்றி பிரமிக்கும் படியாக ரஜோகுண
விசேஷ சக்தியானது மகத்தான துன்பஞ் செய்துவைக்
கின்றது. சூரியனது கிரணத்தாலுண்டான மேகபந்திகள்
அச்சூரியனை மறைத்துப்படர்ந்து விருத்தியாதல் போல,
ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்த
மும் அவ்வாத்மாவை மறைத்துத்தானும் விருத்தியாகின்
றது. மழைக்காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட
தினத்தில் பனியும், குளிக்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத்
துக்கந்தருவதுபோல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மா
வை மறைக்கும்போது, ரஜோகுண விசேஷசக்தியானது
அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால்தானல்லாத தேகத்தைத்
தானாக மயங்கச்செய்து நானாவித துக்கங்களால் மிகவுந்
துன்புறச் செய்வதால் இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புரு
ஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச்சம்சாரவிரு
க்ஷத்திற்குத் தமஸே (ஆவரணமே) பிஜிம்; தேகாத்மபுத்
தியே, அங்குரம்; ராகமே, தளிர்; கர்மமே, ஜலம்; தேகமே,
அடிக்கட்டை; உயிர்களே, சாகைகள்; இந்திரியங்களை

யவற்றின் துணிகள்; விஷயங்களே, புஷ்பங்கள்; நானாகாமத் தாலுண்டான நானாவத துக்கமே, பழம்; அம்மரத்தி லுள்ள ஜீவனே இதனை பக்ஷிக்குப் பக்ஷியுமாகும். அஞ்ஞானத்தாலுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம, மரண, ஐரா துக்காக்களை, மென்மேலுண்டாக்குவ தாயுள்ள இந்த அனாதா சம்சார பந்தமானது, உற்பத்தியின்றிய அனாதி 'யே ஆயினும், கருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அநனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்கள் நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்கும் த னால் ஸுண்டாகு மந்தக் கரணத்தையோடு 'நிராதரம்' செய்யுந் தியானத்தால் மாலின்யமின்றிக் தீட்டப்பட்ட ஆத்மபரோகஹான மென்னும் வாரிணால் சமூலமாய் நாசத்தையடையும். அதன்றி மற்ற அஸ்திர, சஸ்திரங்களாலும், வாயு, அக்கினிகளாலும் அதனை சேதிக் க சக்கி யமாகாது.

ஆதமா, தன்னஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்ன மயாதி பஞ்ச 'கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் பட லத்தால் மூடப்பட்ட வாரிஜலம்போல ஈத்தமாயத் 'தோற் றவில்லை. ஜலந்தினின்றும் அப்பாசிக் 'கொத்தினைத் தள் ளும்போது பரிந்தமாய், தாக, நாப்பங்களை நீக்கிப் புரு ஷனுக்குப் பரம செலகிய (புண்டாகும்) அந்த ஜலம் போல, குக்டம் புத்தியால் ஆத்மாவின்னும் திருசியப் பஞ்ச 'கோசங்களை நேத், நேதி (இதலை) எனவே பரிந்த துதளளும் அபவந்ததனால் முஞ்சம் புலலின் மத்தியில் இஷ்டை (தண்ட) போல அநதத் 'தகாதி திரிசியபாகங் கட்டு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா (ஆந்தரமாய்), பரி சுத்தமாய், ஏ'ரஸமாய அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் உற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதலெபாகு ஆத்மாவில் கற்பிதமான அதத்திரிசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே யெனப் பிரவிஸா

பிதது ஆத்மா மாததிரமாய் எவனிருக்கின்றோ? அவனே முத்தனும். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்மானாதம் விவேசனமே செய்யவேண்டுமெ, அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றான். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்ச கோசங்களுள் :—

அன்னத்தா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுடைய மிகுத ஸ்தூல தேகமே அன்னமய கோசம். தோல், ரகதம், மாமிசம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடிய மிகவும் அசங்கியாய், முன்னும் பின்னுமின்றி மத்தியத்தில் மாததிரந்தோன்றி, க்ஷணத்துக்குக் க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நியமமுமில்லாமல் கடமபோல திருசியமாய், ஜடமாய், நானாவாய், வியம்யமாய் (ஏவப்பட்டாய்) இருக்கும் தேகமானது, சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கின்றும் அவ்வசகதிகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பதுபோல அஸ்த, பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுடாத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான அந்ந தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாஷி மாதரவாபிழுத்து சுய மறிந்துக்கொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) இருக்கும் ஆத்மா வாதல் எவ்வளம்? ஒருபோது மாதம் வாகமாட்டாது. ஜடனுள்ள மூடன துவக்கு, மாமசு, அஸ்தி, மல, மூத்திர பாசியான தேகமே அகமென நினைப்பன் சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி, தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என் றெண்ணுவன். விசார சீலனாய், திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மீகாத்மாவோ? இததேக விலக்ஷணமாய்த் தன் மயமாகவே யிருக்கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே

தன்னை யெப்போது மறிவான். தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி னுக்கபிஜ மாதலர்ல், உன் சாயா சரீரம், பிரதி பிம்ப தேகம், மனோராஜ்ய வுடல், சொப் பன வுடம்பு இவைகளில் ஆத்ம புத்தி வைக்காததுபோல தோல், மாமிச, எலும்பாதி விகாரமான இஸ்தூல தேகத் திலும் ஆத்ம புத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்னத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகற்பப் பிரஹ்மத்தில் ஆத்ம புத்தி வைத்ததால் மனதை நாசஞ் செய்து, பரம சார்தி பெறுவாயாக. பின்னை யுனக்குப் பவமே யில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்று யறிந்த வித்வானுயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானே? அது பரி யந்த மவனுக்கு மோகஷம் என்னும் வார்த்தையுங் கூடி யில்லை.

கர்மேந்திரியங்களைந்துடன் பிராணன் சேர்ந்துபிரா ணமய கோசமாம். முற்கூறிய அன்னமய கோசமானது இப்பிராணமயத்தால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன்கிரியை களில் பிரவிர்த்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய் அத னைப்போலவே யுள் வெளியில் போக்குவரத்துள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம், தனது என்றொன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமாயிருத்தலின் இப்பிரா ணமய கோசமும் ஆத்மா வாகமாட்டாது.

ஞானேந்திரியங்களைந்துடன் கூடின மனமே மனோ மயகோசமாகும். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நானாவிருத்திபேதங்களோடுங் கூடி மகா பலமுள்ளதாய் முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தால் பூரிக்கப்பட்டு அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும், பஞ்சேந் திரியங்களென்னும் பஞ்சஹோதாக் (ஹோமம் செய் வேர்)களாலே, சப்தாதிவ்ஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமிததுக்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டுமிக

வும ஜவலிககின்ற மனோமய அககினியானது இரகப பிர
பஞ்சமெல்லாநுந கஹிககின்றது (தாபமுண்டாகக்கு
றது). மனததையன்றிவேறு அவிததையிலலை அதுவே
பவபநத ஏதுவான அவிததையாம அமமனம பெருந
தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிககிலனைத்தும்
நாசமுறுகின்றது முன யாகொரு வஸ்துகளும்ன்றிய
ஸ்வபனாவஸ்தையில் மனமே தனசர்மாத கியததால்பேரக
தா முதலாயக தோற்றப்பட்ட ஸ்வபன ஜசமனைத்தையும்
எங்ஙனமுண்டாகக்குகின்றோர் அங்ஙனமே இந்த ஜாகக
ரத்திலும் மனதாலுண்டாயக காணப்பட்ட இவையா
வும அமமனோவிலாசமோயாம சமுபதியில் மனம லீனமா
குங்கால் ஸீனறுந கோற்றதது யாவாககு மனுபவமா
மாதலால், புருஷனுக்கிச சமசார பாதமானது மனககல்
பிதமேயன்றி புணமையில் பவபாதமேயிலலை வாயுதானே
ஆகாசதகில மேகங்களைச சோகதுபபின விலசகிவிடுதல்
பேரலும், மனுஷ்பன கயிறுறல் பசுவைககட்டிப் பின
னவிழ்த் து விடுதல்போலும், மனதானே முககுணங்களில்
ரஜ, தமகுணங்களைச சோததகால் மலினமாகி, தேகாதி
ஸாவ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகமு (ஆசையு) ண
டாககி பநததையும், ரஜ, கமமின்றிப் சதகஸ்தவததை
யனுசரித்ததால் வர்க அவவிஷயங்களை விஷம்போலகற
றும் விராகததாலும், விவேகததாலும் நிர்மலமாய
மோகத்தையுநகருங் காரணமாயிருத்தலால் புகதிமா
ஸீன முமுகுஷு அவவிவக வைராசகிய பிரணடையும
முன்னம் திடமாயடையவேண்டும். மனம என்னும் நாம
முள்ளம்மகா வியாகரமொன்று (ஓரபுலி), விஷயமாகின்ற
மகாரணயப் பிரதேசகதில் எப்போதும் சஞ்சரிககின்ற
தால் சாதுகளாயுள்ள முமுகுஷுக்கள் அமமராகமாயப்
பேரகவே வேண்டாம் ஜீவனுக்கு ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம விஷ
யங்களனைத்தையும், சரீர, வாண அசிரம, ஜாதிபேதங்
களையும், குணம், கிரியை, ஏது, பலன இவைகளையும்
மனமே யெப்போதும் தோற்றிவைக்கின்றது இவ்வறப்

மனமானது அசங்கிதரூப வஸ்துவை மோகிபடித்து தேக, இந்திரியப் பிராண குணங்களால் பந்திப்பித்து, தன்னாற்செய்யப்பட்ட கர்மபல போகத்தில் நான், எனது எனவே சர்வதா டிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக் கிப்பொய்யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸகுண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனன மாதி துககங்கொடுக்கும்புலகாரணமாம். வாயுவால்மேக மண்டலம சமூலவது போல மனதால் இந்த ஜக மனைத் தும் பிரமைகொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா ! இதனாலேயே தத்துவவித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித் தையென்பர். ஆகையால் முழுக்ஷுவானவன் தன்பிரயத் தனத்தால் இம்மனதைச் சோதிக்கவேண்டும். இது சோ தனை செய்யப்பட்டு சுத்தமாகும்போது மோக்ஷமானது கரதலக்கனி போலாம். மோக்ஷ மாத்திரத்திலுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கி சர்வகரு மங்கனையுந் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவ்னாதி நிஷ்டனையுள்ளவனின் மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவி ருத்திப்பன். ஆதியந்தமுள்ளதாய், பரிணாமியாய், துக்காத் மகமாய், திருசிய விஷயபாயிருத்தலின் இம்மனோமீயகோ சமும் திருஷ்டாவாய், பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடின புத்தியானது விஞ்ஞானமயகோசமாகும். இதுபுருஷனுக்கு சம்சாரகர ணமாய் பிரகிருதி விகாரமாய் அனாதியாய், சித்பிரதி பிம் பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்காரசுபாவான ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவாய், ஞானக்கிரியைகளுள்ளதாய், சர்வதாதே கேந்திரியாதிகளை நானென்றும், அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமாணித் துப் பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாபகர்மங்களைச் செய்து, அக்கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ, அதோலோ

கங்களிற் போவதும் வருவதுமாயலைந்து திரிந்து, நானா விசித்திரயோனிகளிற்கூடி, ஜாக்ர, ஸ்வப்னாதி யவஸ்தைக ளூற்று, சுக, துக்கங்களாகிற அக்கர்ம பல போகங்களை புஜிக்கின்றது. இவ்விக்குறான மயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருந்தயத்தில் கூடஸ்தனாய், சுயஞ் ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி)க் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, சுபாவமாகவே ஏக, சத்திய, சர்வாத்மக, பரிபூர்ண, நிர்விகார பரமாத் மாவா யிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியா யிருக்கும் இவ் விக்குறான மயகோச புத்தியின் அத்தியாசதாதாத்மியத் தால் (பெரய்க்கூட் நெவால்) மித்யா பரிச்சேதமடை ந்து 'அக்ஷோசமே நான்' என்று மண்ணின் வேருகக் குடத்தைக் காண்பதுபோலத் தன்னைத் தனக்கன்யமாக வும், கர்த்தா, போக்தா வாதியாக அயவிகார முற்ற நிர் விகார அக்கினிபோல அவ்வுபாதியின் தர்மங்களைத் தான டைந்ததாகவும் மதித்து பிரமையினால் சமசாரத்தை யடை கின்றது." என்றுரைத்த குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தீ! பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனாலே னும், அனாதி ஜீவ பாவம தோன்றிற்றெனின்? அவ்வனாதி யுபாதிக்கு அந்தமு மில்லையாகுமே. இன்றெனின்? ஜீவ பாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே? அங்ஙனமாயி னிதன் மோக்ஷமுற லெங்ஙனம்? இதனை யருள் செய்ய வேண்டும்." எனக்கேட்ட சிஷ்யனைப் பார் தீது, "வித்வானான சிஷ்யா! நன்றாய்க் கேட்டனை. யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதானமாய்க் கேள். பிராந்தி மோக்ஷத்தால் கல்பிதமான வஸ்துக்களை யெல்லாம் பிரமா ணத்தால் நன்றாக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி, யப்பிராந்தி நாசத்தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள்போல, பிராந்தியுள்ளவரை தோற்று மவை, யப்பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்து வாகாது அசத் தாய் நசித்தலால், அசங்க, நிஷ்கிரிய, நிர்க்குண, நிர்விகார, நிராகார, சச்சிதானந்த, பிரத்தியக், ஸாக்ஷி சொரூப

மாய், ஆகாசத்தில் நீலாதிபோலப் பிரமையாலன்றியொரு வஸ்து சம்பந்தமு முறாத ஆத்மாவுக்குப் பிராந்தி ஞானத் தால் வந்த புத்தியாகிற அனாதி மித்யா வுபாதிமின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம்போற் கற் பிதமான அசத்ய ஜீவ பாவமும், அனாதியே யாமினும், வஸ்து வாகாமையின், ஆத்மாநாதம் விவேகத்தால், அழு க்கு ஜலத்தி னழுகை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல, ஆத்மாவின்னிறும அனாதியவித்யை, அதன் காரியமான அஹங்காராதி யசத்தான உபாதிகளை நீகதி செய்து நீக்கும்போது நிர்மலமாய் கயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மதமான பிரஹ்மா த்மைக்கிய சத்திய ஞானத் தா லபிராந்தி நகிக்கவே அனாதி பிராகபீவம் அந்த முறல்போலும், ஜாக்ஈரத்தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும், சமூலமாக (அனாதிய வித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசத்தை யடையும். ஆத்மாநாதம் விவேகத்தா லுண்டான சத்திய ஞானததாலன்றி ஈற்ற வையால் அசத்திய ஜீவ பாவ பந்த மோக்ஷ முண்டாகாத தால் நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி யசத்துக்களை யகற் றுவாயாக. இந்த விக்ஞான மயகோசமும், விகாரியாய், ஜடமாய், பரிசகின்னமாய், திருசியமாய், வியபிசாரியாய் (ஒரு படித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் கிரேஷ்டமான ஆத்மாவாக மாட்டாது. அநித்தியம் நித்தியமாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதி பிம்பத்துடன் கூடின அவித் தா விருத்தியே ஆனந்த மயகோசம். ஜாக்ர, ஸ்வப்னங் களி லிஷ்ட, முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப அனுபவத் தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும்பேதத் தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியில் பிரயத்தனமின்றியே ஆனந்த மயமா ய்னு தினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதாயுள்ள இவ்வானந்த மயகோசத்தின் பூர்ணனுபவத்தையே

ஸாதுக்களாயுள்ள விவேகிகள் சார்வதா அடைவதாகும். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ய காரியமாய் விகாரசங்காதங்களி னுட்பட்டதா யிருத்தலின் இவ்வா னந்த கோசமும் பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

இப்பஞ்ச ஃகாசங்களையும் ஆத்மாவன்றென நீக்குங் கால் அவ்வபவாதத்தின் முடிவில், இவற்றின் விலக்ஷண மாய், அவஸ்தாத் திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ் ஜோதியாய், நிர்விகார, நிரஞ்ஜன, நிதய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கூடமுமாகாது, அதன் தர்மமு முறாது அதனை யறிந்துக்கொண்டிருக்கும் தேவததநனைப்போல, திருசிய பஞ்ச கோசங்களு மாகாது, அவற்றின் தர்மமு மடையாது, அவற்றை யறிந்துக்கொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ்வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறிய வேண்டும்." என்றரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்ய னானவன், "குருவே! இப்பஞ்ச கோசங்களும் சுத்த மித்தை யெனவே யுகந்தால் நேதி செய்து நீக்கிய பின், சுத்த சூன்யத்தை யன்றி 'நான்' என் றென்றுங் காணோ மே. ஆதலால் 'அஹம்' எனறறியத்தக்க ஆத்ம வஸ்து வேறே திருக்கின்றது" என்று வினவக் குருவானவர், "வித்வானான சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்த னாதலா லுண்மை சொன்னாய். 'எது எதனை 'இது' என அறிகின் றதோ! அது அதற்கு சாக்ஷியாம். அறியாதது காக்ஷி யன்று.' என்னும நியாயத்தால் அஸ்திரமாய், நானா ரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்க ளின் பாவத்தை (இருபபை)யும், அவற்றின் அபாவ ரூப மான சூன்யத்தையும், இவற்றின் மேலே ஞான சொரூ பமா யிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேலில் தன்னை யறிவதற கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜ ஸால் தான்றானே யறிவதால் தனக்கும் சாக்ஷியாயிருந்து ஜாக்ர, ஸ்வப்ந, சுழுப்திகளில் ஏகமாய், பிரத்தியக் காத மாவாய், ஹிருதயத்தில், 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா

தானாகவே ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் நித்திய ஞான
 னந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்)
 என்றறிவாயாக. மூடனானவன் கட ஜலத்தில் தோன்றும்
 சூரியப் பிரதி பிம்பத்தை சூரிய னென்பன். விவேகி,
 கடம், ஜலம், பிரதி பிம்பம், இவற்றை விட்டு ஆகாசத்
 தில் ஏகமாய், தாக்கற்று இம்மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து
 சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியனை யுள்ளபடி
 யறிவான். அதுபோல அக்ஞையுள்ள மூடன் பிராந்தி
 யால் தேகத்தின்கண் புத்தி யுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப்
 பிரதி பிம்பமாகிய ஜீவனையே அஹமென் மெண்ணுவன்.
 விவேக ஞானமுள்ள வித்வானோ? தேகம், புத்தி, சிதா
 பாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயா காசத்தில் ஏகமாய்,
 இவையாவு மறிந்துக்கொண்டு நித்தியமாய் சர்வத்திலும்
 நிறைந்து அச்சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய்,
 வியாபகமாய், ஸத், அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள்,
 வெளியின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்
 அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப் ஆத்மாவை
 நன்றாய் விசாரித் தறிந்து, அதனால் நிர்மலனாய், ஜனன,
 மரணாதிக ளற்று, ஒன்றாலும் பயமின்றி, துக்கரகிதனாய்,
 நிச்சலானந்தகனசொரூபமாகிறான். ஸத்ய, ஞான, அனந்த,
 ஆனந்த, ஏகரஸ, நித்ய நிரந்தர, ஸ்வதசித்த, சுத்த, பிரத்
 தியக்க பின்ன பிரஹ்மத்தை யுள்ளவாறு அகமென அனு
 பவமாய் நின்ற ஞானி மீண்டும் இசசம்சார மடைதலின்றி
 அவ்வத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமே யாவதால் 'பிரஹ்மோ
 ஹம்' என்னும் பிரஹ்மாதமைக்கிய ஞானமே ஸம்ஸார
 பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணமாம். இந்
 தப் பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தையன்றி பவபந்த மோக்ஷத்
 தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால், நீயும்
 அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மோஹம், பிரஹ்மை வாஹம்'
 என் துணை யனுபவமாயெப்போது மறிக.

இந்தப் பிரஹ்மமானது, தன்னில் வேறு வஸ்து வின் மையின் பரமாதவைதம்கும். மிருத்காரியமான கும பத்திற்கு மண்ணுருவத்தையன்றி வேறு ரூபமின்மையின், மண்ணையன்றி யன்யமாய் கடத்தைக் காட்ட எவனும் சமாத் தனாகாமையால், மோகத்தால் கற்பிதமேயாய் நாம மாத்திரமாயிருக்கும் அசத்திய கும்பமும் சத்தி யமண் மாத்திரமாயதற் கற்பமும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமாயன்யம் போற் றேற்றும்புறமாயும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானமே யாரோ பமெனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் போலுண்மையி லின்றி சுத்தப் பொய்யாத் தோற்றுமவை, ஆரோப ரஜ தம் தன்னதிஷ்டான சுத்திக் கன்யமின்றி யச்சுத்தியே யாதல்போ ல்வதிஷ்டானத்திற் கன்யமின்றி யதிஷ்டா னமே யாதல் போலவும், பிராந்தியுள்ள மூடனுக்கு அக்ஞானப் பிரமையால் நானூபமுள்ள இச்சர்வ ஜக மாய் ளுது வெது திருசியமாய் சத்தியம்போற் றேற்று கின்றதோ? சூதுவே! யதார்த்த ஞானத்தையில் பிரஹ்ம காரியமாய், அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தில் கற்பிதமா யன்யமாய் சத்யம்போற் றேற்று மச்சர்வமும், பிராந்தி யால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாரோப ஜகமெனத் தோற்றலால், நாம மாத்ரமாய் அற்பமு மோர் பொருளா யிராது சுத்தயித்தையாய், அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத் திற் கன்யமாகாது உதயாஸ்தமன ரஹித அச்சச்சிதா னங்கப் பிரஹ்ம மாத்ரமாகவே யிருக்கின்றது. அன்றி யும், பிரஹ்மத்திற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியுமா யிருக்கிற தெனின்? பிரஹ்மத்தின் பரிபூர்ணத்துவத்திற் றானியும், 'இப்பிரபஞ்ச மனைத்தும் பிரஹ்மமே' என்றுரமாய் அதர் வண சுருதியில் கூறும் வேதத்திற்கு அப்பிரமாணத்வ லீத்தியும், 'சர்வ பூதங்களு மென்னிலில்லை, ஏகனும்யானு மீயற்றிலில்லை' என்றுரைத்த சர்வக்குண ஈசுவரனுக்கு அசத்திய வாதித்வமும் வரும். இம்முன்று தோஷங்க

ஞம் ஸாதுக்களாயுள்ள மகான்களுக்கு சம்மத மாகாது. அதுவுமன்றி சுமுபதியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்றாது முற்கூறியபடி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம்போல வெறும பொய்யாபபோதலின அநுநம கூறும் மோகமறாத அம் மூடர் வசனம் தூங்குவோனது பிதற்றலபோல சததிய மாம். அதனால் பிரஹ்மமே என்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக கின்றது. அதவீதியமாய், அரூப, அககிரிய, அவ்யக்த, அவ்விய, அபரிரமேய, ஆதியநதரஹித, சததிய, சாந்த, பரிசுதத, ஆனநதரஸ சொரூபமாய், மாயையாலச் செய் யப்பட்ட சாவ பைதங்களுமினி நிதய, நிரநதர, நிஷ் கள, நிரஞ்சன, நிரநாம, நிரனிகற்ப. சுயஞ ஜோதியாய், ஞாதிரு, ஞானஞேய மென்னுந் திரிபுடி சூன்ய, கேவல், அகண்ட சின்மாதரமாய் சதா பிரகாசிகு மிந்த பரப பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிக ளறிகின்றார்கள்.

சிஷ்யனே ! பற்றவும், விடவுங் கூடாததாய் முன, வாக்குகட ககோசரமாய், அபரிரமேயமாய், ஆதி யநத மறற அபபரிபூரணப் பிரஹ்மமே, நாமும், ரீயும், மற்ற ஜீவர்களுமாம். இவ்வாறு சொதிகப்பட்டுத், 'தத் துவம்' பதங்களா லறியப்பட்ட பிரஹ்ம ஜீவாக்கு, 'தத் துவமஸி' மகா வாககியமும், இன்னு மனேக மகா வாக் கியங்களும், முறையே ஈசுவரனது மாயையாதியும், ஜீவ னது பஞ்ச கோரங்களு மென்னப்பட்ட கற்பித அசத திய காரண காரிய வுபாதிக்களால் சூரியனும், மின்மினியும், ராஜனும் சேவகனும், ரமுததிரமும் கிணறும்; மேருவும் அணுவும்போன்ற ஷ்டிராத தாமங்களுற்று வகத்துவ முறாத வாகசியாத்தததால் ஐக்கியங் கூறாமல், லக்ஷணை களில் இங்கு பயனினறிய ஜஹதி, அஜகதி (விட்டது விடா தது)களை விட்டு ஜகதகதி (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால், 'சோயந் தேவநகத' என்னும் வாக்கானது விரோத தாமங்களை நீங்கு யவன தேகத்வ மறிவிப்பதுபோல, பிரஹ்மத்தில் கற்பிதத்துவைதத்தை நிஷ்டிகுகும் அச

சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும், ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம், சொப்பனம்போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த வுபாதிகளை யிரண்டிடத் தும் 'நேதி, நேதி' யென யுக்திகொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார, கேடயாதிகளாகிற ராஜ, சேவக ரதுபாதிகளை யகற்றும்போது, ராஜ, சேவக ரில்லாமல் மனுஷ்யத்வத்தா லொன்றுவதுபோல, ஈசுவர ஜீவரின்றி, சின்மாத்ரமாய், அகண்டேகர சமாய் விருத்தமின்றி சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுததமான லக்ஷ்யார்த்தத்தால் சுபாவ ஐக்கியத்தை நன்றாய்க்குகின்றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய வகண்ட பாவத்தை மஹத்துக்களாயுள்ள ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதி யசத்துக்களை நானன்றென நன்றாய்பவாதித்து சொத்கித்தமாய், ஆகாசம்போலதிருக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கும் சத்திய ஞானந்த பரிபூர்ண பிரஹ்மே நானென்று தெளிவான புத்தியா லுன்னை யறிவாயாக. மண்ணிலுண்டாய், மண்மயமாகவே யிருக்கும் கடாதி சகலமும் மண் மாத்ரமே யாதல் போல் சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தி லுண்டாய், பிரஹ்ம மயமாகவே யிருக்கும் இவ்வுல களைதனும் பிரஹ்ம மாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையாற் கற்பிக்கப்பட்ட தேச, கால, விஷய, ஞாதுரு முதலிய சர்வமும் மித்தை யாதல்போல் இந்த ஜாக்கிரத்திலும் தன்னஞ்ஞானத்தால் கல்பிக்கப்பட்டன்யம்போற் றேன்றும் தேக, கரண, பிராண, அகங்காராதி ஜகம் புத்த மித்தையாயும் இருத்தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத்மாவா யிருக்கும் அதிசாந்த, நிர்மல, அத்வைதப் பிரஹ்மமெதுவோ? சத்தியமாக, அது நீயாகறாய் (தத்துவமசி). ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி, நீதி, குல, கோத்திர, நாம, ரூப, குறி, குண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி, வியாதிகளும், பசி, தாக, சோக, மோக, ஜரா, மரணமென்னும் ஷடீர்மிகளும், தேச, கால, விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணு லறி

யப்படுவதாய், யோசிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப் பட்டு,மற்றக் கரணங்களால் பாவிக்கப்பட்டாததாய்,ஸ்தூல புத்தியான தறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கல்பித மித்யா ஜகத்திற்கும், தனக்கும் தானே யாசிரயமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, நாச ஏதுவாய், காரிய நானூருப சர்வ ஜகத்திற்கும்,தனக்கு வேறு காரணமின்றிய பரம காரண மாயினும், காரண, காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத், அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம்), அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமக்ஷரமாய், பிரமையால் சுவர்ணம்போல நாம, ரூப, குண, விகார, பேதமாய்த் தோற்றினாலும் நிர்நாம,நிரூப, நிர்க்குண, நிர்ப்பேத, நிர்விகாரமாய், நிஸ் தரங்க சமுத்திரம்போல நிச்சலமாய், நித்ய, நிஷ்கல, நிரஞ்சன, நிரூபம், நிர்விகற்ப, நித்யமுக்த, அவ்யய, அனாதி, பரிசுத்த, பராத்பர, பிரத்தியக், அகண்ட, பரி பூர்ண,சத்திய, ஞானகன, அனந்த, ஆனந்த, ஏக ரசமாயுள்ள பிரஹ்ம மெதுவோ? சத்தியமாய் 'அது நீயாகியாய்' (தத்துவமவ்வி). இவ்வர்த்தத்தை யுத்தியோடு ரூக்ஷம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனால் கரதல ஜலம்போல் சம்சய மின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டாகும். சேனாசமுக மத்தியில் அரசனைப்போல தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞான மாத்ரமா யிருக்கும் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மாவை விவேசித் தறிந்து அதற் கன்யம்போற் றேன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை யவ்வஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து அவ்வர்த்தமாவாகவே யெப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற்று பசார்தனாவாய். புத்தியாகின்ற குகையிலே சத், அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்தியப் பிரஹ்ம வஸ்து விருக்கின்றது.எவன் அவ்வஸ்துவாகவே யெப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானே? அவனுக்குப் பின்னர் சரீர குகையில் பிரவேசமே யில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலுங்கூட, சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவும் கெட்டிப்

பட்டு மகா பலமுள்ள அனாதி வாசனையானது அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும் திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்னத்தால் வரும் அவ்வாசனையை யப்போதே அடக்கிவிடு. வாசனா ஸ்யத்ததைத் தான் வசிஷ்டாதி முனிசுவரர் முக்தி யென்பார். லோக வாசனை, தேக வாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளால் ஆத்ம ஞானம் உள்ளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம் சார காராக்கிருகத்தி (சிறைச்சாலையி) னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்காம்' என்றறிஞரு முரைப்பதால் லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்குமெனுந்தீட நிசசயத்தால் தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரியவானாய், சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ, ரஜோகுணங்களால் தமோ குணமும், மிகிர சத்துவத்தால் ரஜகம், சுத்தத்தால் மிகிரமும் போவதால் சுத்தச் சத்துவத்தை யனுசரித்தவனாய், சாவதான சித்தத் தோடு 'தத்துவமசி' முருகிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப் பிரஹ்மா 'பேதங் கூறும் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தீன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன் று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக் கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேகத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது' நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போ விஜ்ஜீவ ஜகத் தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிணை யெடுத்தல், ஜல, மல விசர்ஜனை மின்றி தியானிக் கற்பமும் வேறு வேலை யின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை, லோக வார்த்தை, சபதாதி விஷயங்கள், சுவாத்தும் சிந்தனையை மறத்தல் இவைகட்குக் கால் ஞாடி நேரமு மிடங்கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருத யத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும் நிஷ்டாபலத்தால்,

வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாதற்பொருட்டு அவ்வாசனா வேகத்தால் ஒவ்வோர் கால முண்மைபோற் றோற்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், என்னது, எனும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடுக. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோற்றும் தூர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற் கட்டையின் சுபாவ சுகந்தமானது, அக்கட்டையை அரைப்பதால் தூர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல இந்நிரந்தர ஞானப்பியாச மென்னும் அரைத்தலால், மனம ஆத்மாவில் லயிக்கு மவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்ததம் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம நாசமுற, அதனால் ஹிருதயத்துள்ள அனாத்ம பாபிய வாசனைகள் நிசரேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனா ஜாலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதி பந்தமின்றி, நிர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும். சர்வப் பிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சாவழம பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிகமாய்க் காணப்படுவதால் சர்வத்தையு மறிதல கூடாது ஜடமா யிருத்தலால், இவ்வகங்காராதிகளையும், மனோரத, சொப்பன, சுழ்பதிகளில் அடிககடி யில்லாததாய்க் காணப்படு மவற்றின் விகாரங்களைவிட, சுழ்ப்தியிலும் நீங்காதிருந் தறிவதனால் சுருதி சொல்லும்படி ஜன்ம நாசமின்றிய நிஃதியமாய், சாக்ஷியாய், நிர்வகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷணமா யிருக்கும் “அஷ்டிம்” பதார்த்தப் பிரததியக் காதமா வாகா. ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மல, மாமிச மக்ஷிண்டமான இப்பிண தைகத்தைச் சண்டாளன்போலதி தூரத்தில் நீக்கி, இத்தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இத னபிமானத்திலும், இதிலுள்ள நாம, ரூப, குல, கோத்திர, ஜாதி, ஆசிரமாதிகளிலும், அநுநமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்து சத்திய ஞானனந்த ஆத்மாவில் அகம் புத்தி

வைத்து எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப் பிரதி பிம்பமோ விஜ்ஜக மெல்லாம சாயா மாததிரமாய் விளங்குகிறதோ? அநக சாவாதிஷ்டான கயம பிரகாசப் பிரஹமத்தில் மகா காசகதில் கடா காசததைப்போல ஆதமாவைப் பிரவிலாபித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப, அககிரிய, அத்வைத, அகண்ட, சரசிதானந்த சொரூபமான உன நிஜ ரூபத்தை யனுபவமா யறிந்து கூத்தாடி தன நிஜ ரூப மடைந்து வேஷ ரூபத்தை நீக்கி விடுதல் போலிப் பொய் புடம்படைப்பிட்டு, இப்பிண்டாண்ட பிரஹமாண்டத்தை மட்பாண்டமட்பால் விசாரித்து அறிவாலகற்றி, அநிசசல அகண்ட பாவததால் அகண்ட சிவரூப கேவல பிரஹம மாதிரமாய் சதாநாமமும் சமமாகவே யிருந்து கிருத கிருத்தியனாய் பரம சநதி யடைவாயாக.

புருஷனுக்கு சமசார காரணமான பிரதி பந்தங்கள் என்கும் மிருககுறும், முதல விகாரமாக முளைக்கும் அகங்காரமே யவை யனை நதிற்கு மாதிகாரணமாம். அனந்த மகிமை யுள்ள அகண்ட, ஏகரத, நிவிகார, சத்திய ரூபானாத மூர்த்திபன்ன வனக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச காதாசமிய வசகரா லேப ஜனம், மரண, ஜரா, துக்காதி சமசாரம் வந்தடைந்ததனறி சுபாவமாக சிறிது மில்லாமபாலும், தேகத்தில் விஷ கோஷம் அறப் மிருககினும் ஆராதகிப் மில்லாதது போல, அறாமேனும் அஹங்காரகல்கு சம்பாத மிருககுமவரை யரீகக்கு மெவவளவும் மாகுடி மென்னும் பேச்சு மில்லாததாலும், தம்சார் மூடப் பட்ட மூட புகதிப்பால் முன்பு தெனறிய அகங்காரமும், அகங்காரிய நானு விகற்பமும் சேட மினறி பந்திய தமாசிபதலால் பிரஹமாதமைக்கிய ஸ்திதி பிரதி பந்த மனறி விளங்கினி, பிரகதி யக்காதமததருவ யவ்வகதலால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச, பரிபூரண, சதானந்த ஸ்வரூபத்ததுவத்தை

யடைந்து ராகுவால் விடுபட்டு நிர் மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ்வகங்கார முக்தன் அனுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில் மகா பல முள்ள அகங்கார மென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்திரயமென்னும் சிரத்திரயத்தால் எவருமடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணனந்தம் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹா நிதியை, மகா தைரியத்தோடு சுருதி சம்மத அனுபவ ஞான மென்னும் பெரிய வாளினால் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்வகங்கார முத்தலைப் பாம்பை முற்றுந் தொலைத்தவனே அடை; தனுபவிச்ச சமர்த்தனாத்தலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய், விகாரியாய் ஆத்மப் பிரதி பிம்ப முற்று அதனால் சத்துப் போல் தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆத்ம புத்தி விட்டு அவ்வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை யந்தர் முகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையிலடைத்த முள் போலுனக்குத் தீங்கு செய்து வந்த உன் சத்துருவான அகங்காரத்தை ஞான வாளால் கொன்று, உன் பரமார்த்த சொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனாய் ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய சுகத்தை விஷ்டப்படி நன்றாயனுபவித்துப் பூர்ணத்மாவாய் அந்நிர்விகற்பப் பிரஹ்மபதத்தில் எப்போதும் தூஷணீம் பாவ (மௌன) முற்றிருக்கக் கடவாய்.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் க்ஷணமாத்ரமேனும் மனதால் சிந்திக்கப் படின மீண்டு முயிர் பெற்றுக் காற்றா லையுங் கார்கால மேகம் போலனந்த விக்கேபங்கள் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனை யுள்ளவனே பாச பெத்தனும், அலேற்றவன் முக்தனுமாகலின், விஷய சிந்தனை யே பேத பாவத்தால் பவ பந்த ஏதுவாகலானும், இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ்வகங்கார

சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமு மிடங் கொடுக்க லாகாது. வாடிய, எலுமிச்ச மரத்திற்கு வீடும ஜலம்போ லிச்சிநத னையே அகங்கார முயிர பெற்றெழுங் காரண மாகும் காரிய விருத்தியால் சாரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரிய நாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பாரத்தலால், முன்னம காரியத் (சிந்தனக்) தை நீக்குக. காரிய சிந்தனை வளர்ந தால் காரண அகமாதி வாசனையும் அவ்வாசனா விருத்தி யால் சிந்தனையும் விருத்தி யாகும் அச்சிந்தனையால் பங்கியக் கிரியை யுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வா சனை மிக வளர்த்து புருஷ ரனைவாகும் பல வித் சமசார பந்த முண்டாகும் இப்பந்தத்தைச் சேதிக் முன ஸொன்ன மூனறையும் நசிப்பிக்க வேண்டு மாதலாலும், அதற்கு சாவதேச, சாவகால, சாவாவஸ்தையிலும், 'நானு ரூபமாயத் தோன்று மிச்சாவமும் பிரஹ்மமாததிரம்' எனனும் திருஷ்டியே மிக நல்ல உபாய மானதாலும், இந்தப் பிரஹ்ம பாவனையின பலத்தால் முன்னம கிரியை ஒடுங்கி அதனால் சிந்தனை (நினைவு) நிற்கக், அதனால் வாசனை ஊய்மாகும். அவ்வாசனாஊய்மே மோக்ஷ மாகும். இங்ஙனம் 'ஸாவம் பிரஹ்மம்' எனனும் சக் வாசனா முதிர்ச சியால் அருணப்பிரபையால் இருள் போல் அகமாதி மலின வாசனைகள் லயிக்குப் பின் சூரிய னுதிக்வே இருட்டும, அதன் காரிய சாவானாததங்கனும் சிறிது மினறி நசிப்பது போல், அதவைகா நந்தானுபவ முதிக ஊவே, 'பந்தமும், அதனால் வந்த துகக் லேசமுமினறி முற்றும் நசிப்பதால் நீயும் திருசியமாய்க் தோற்று மிவை கண்ட' பிரஹ்ம மாததிரமாயப் பிரவீணபிதது 'அவ் வானந்த கனப்பிரஹ்ம மாதரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவ னையால் பாகியத்திலே? அதரத்திலே? சாவகாலமும் சமாதி நிஷ்டனாய்க் கும்பந்த முள்ளவரையிலும் காலங் கழித்துவா.

இப்பிரஹ்ம நிஷ்டையை ஏககாலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண) க கூடாது, விடின,

அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலை) மிருத்யு வாகு
மென்று பிரஹ்ம புத்திரரான ஸனஞ்சஜாத பகவான்
விசேஷித் துரைத்திருப்பதன்றி ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று
நமுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம் பாவ
மும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமுமுண்டாவதால்
ஞானிக்கிப் பிரமாதத்தை யன்றி வேறு அரைத்த மில்லை.
ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசியானது சற்றும் நில்
லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல பஹிர் முகப்
பட்ட புருஷன் பிராக்ஞா (ஞானியா) யினும் மாயை ஆவ
ரணம் செய்தலால், தன்னை மறந்த மறதியானது விஷய
மார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த வித்வானான பராமுகனையும்
வியபிசாரி ஸ்திரீயானவள் தன்னிடத்தில் மோகமுள்ள
ஜார புருஷனை யலைப்பது போல புத்தி தோஷங்களால்
பலவாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினால்
சித்தமானது சுவசுவ ரூபமாகின்ற லக்ஷ்யத்தில் நின்று
அற்பம் நமுவுமாயின் கையினின்று நமுவிப் படிக்கூட்டின்
மேல் விழுந்த பந்தைப் போலாங்காங்கு பாசிய விஷயங்
களில் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்ல
தென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்கு வேண்டும்
என்னும் காமமுண்டாம். அக்காமத்தால் புருஷனுக்கு
அவ் விஷயானுபவத்திற் குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும்.
அப்பிர விருத்தி யால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப் போய்
அதோகதியி லாழ்ந்து திருமயிேயறி சொரூபத்தை யடை
தலின்றி நாசமுறுவான். ஆதலால் பிரஹ்ம நிஷ்டையில்
செய்யும் பிரமாதத்தை யன்றிப் பிரஹ்ம நிஷ்டையுள்ள
விவேகிகட்கு வேறு மிருத்யு வில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டை
யுள்ளவனே சித்தி பெறுவா னாதலால் சர்வானந்த ஏது
வான பிரமாதத்தாலுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி
சாவதானமாய் அசொரூப நிஷ்டைகேவையிரு.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போதே பிரஹ்மாகாரமாக இருக்கும் முக்தி யுற்றவ (முக்த) னே, விதேக ஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேததிருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பீதி யுண்டாம்' என யஜுர் வேத முரைத்தலின், பிரமாதத்தா லெப்போ தாதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அனுமாத்ரபேதம் பார்ப்பவன் அப்பின்ன திருஷ்டிபால் பயத்தை யடைவதுடன் நானாவித சுருதி ஸ்டிருதி நியாயங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி ஈருசியத்தில் ஆத்ம புத்தி செய்பவன் நிஷித்த கர்மம் செய்யும் பாபியைப்போல துக்கத்தின் மேல் துக்கத்தையே யடைவன். அன்றி ரத்தியானு சந்தான பரன் (மெய்யன்) துக்கவிமுக்தனாய் மகத்துவமடைவதையும், மித்யானுசந்தான பரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும் *அசோர,சோரர்களிடத்துப் பார்த்தலாலும் அசத்தாயுள்ள பாகிய விஷய நிரோதத்தால் மனப்பிர சாதமு(தெளிவு) ம், அதனால் பரமாத்ம தர்சன (ஞான) மும், அதனால் சம்சார பந்த நாசமும், சித்திப்பதால் பாகிய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்க மாதலாலும் சத்தியா சத்திய விவேகியாய், சுருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணய மறிந்த புத்திமானாயுள்ள எந்த முழுக்ஷுதான் அசத்தானது தன் நாச ஹேதுவென்றறிந்தும் பாலன் போலதனைப் பற்றுவன்? எனும் பற்று னாதலாலும், மேன்மேலும் தர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் பந்த ஹேதுவாயுள்ள அசத்திய பாகியானுசந்தானத்தை விட்டு விவேகியாயுள்ள யதியானவன் 'சத்திய ஞானானந்த பரப்பிரஹ்மை வாஹம்' என மனுபூதியால் அவித்யா காரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரனா யிருக்க

களவில சம்சயமுள்ள பதின்மர் கைகளிலும் காயந்த இரும் லைக் கொடுக்க எடுத்தவனை மாத்திரம் தகிக்க மற்றவர் சுகமுறு கின்றனர்.

வேண்டும். விரோத லக்ஷண முற்றிருத்தலின், ஜாக்கிர முள்ளவனுக்கு சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமு மில் லாத்துபோல தேகாதி யபிமான முள்ளவனுக்கு முக்தி யும், சராசரங்களினுள் வெளியிலும் தன்னை யேகமாய் அவைகட்டு சாக்ஷியாயும், அதிஷ்டானமாயும் சூக்ஷ்ம மான தன் மனத்தால் பார்க்கும் சர்வாத்ம பாவத்தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி யகண்ட பரிபூர்ணமா யிருப்ப வனே முக்தனாகலின் அம்முக்தனுக்கு தேகாதி யபிமா னமு மில்லை. ஆதலால் இச்சர்வாத்ம பாவத்தையன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவுமின்று. சர்வாத்ம பாவமோ? சதா கால மும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்றாதகற் றுவதால் வித்தியாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பா ஹிய விஷயானுபவத்தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனாய் அதற் கான கிரியைகளையே எப்போதும் செய்துக்கொண் டிருப் பவனுக்கு எவ்வாறு திரிசியத்தை யகற்றக்கூடும்? கூடா தாகலின், ஸர்வ, தர்ம, கர்ம, விஷயங்களையும் துறந்து தத்வ க்ஞானம், நிரந்தர மாத்ம நிஷ்டாபரணம், சதானந் தத்தி லாசக்தியுள்ள மனதுடையவனுக்கே பிரயத்னத் தால் திருசிய நீக்கக்கூடும். இவ்வாறு திரிசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்ம பாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோதாதாத்:' எனும் சுருதியானது சாந்தராயுள்ள யதிகட்டு சிரவணாதி கர்மஞ் செய்தபின் சர்வதா நிர்வி கற்ப சமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந்நிச்சல நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவன்னறி அனந்தகோடி ஜன் மாந்தர வாஃனை யுள்ளவன் எவ்வித பண்டித னாயினும் அகங்காராதி திருசிய நாசஞ்செய்ய ஒருபோதும் சக்கிய மாகாது.

ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விசேஷ சக்தியா னது அக்ஞனாகின்ற புருஷனை மோக காரணமாயுள்ள இவ்வகங்காரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனை குணங்க

ளால் விருதாவாய்ப் பேய்போ லாட்டி வைக்கின்றதா
லும், இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதி
பந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும், விசேஷபமு மில்லா
மற் போம். இருக்கினும் சுத்தப் பொய்யாகவே தோற்
றிக் கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ்வாவரணம் நசியா
விடின் விசேஷபமும் நசியா தாதலாலும், க்ஷீர ஜல விபா
கம் போலதிருக், திருசிய விபாகத்திலேயே அவ்வாவர
ணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால்
பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக் (ஆன்மா), திரிசிய (அன
ன்மா)ங்களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோக
ரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகியாயுள்ள
புருஷன் அவித்தையா லுண்டான புத்தி தானே அய
அக்கினி சம்பந்தம்போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யா
தாதாத்மிய முற்று ஞான, ஞான, ஞேயப் பிரபஞ்சா
காரமாய் விஜிரும்பித்தவின் சித்தப் பிரமண, மனோரத,
சொப்பன மிவைகளிற்போலக் காணப்படு மவை அசத்
யமேயாவதோடு பிரகிருதி விகாரமான இவ்வகங்கராதி
தேகார்தமா யுள்ளவையும், மற்றும் திருசியமாயுள்ள
சர்வ விஷயங்களும் க்ஷணத்தில் நானு விகார முறுவன;
சத்திய ஆத்மாவோ? ஓர் காலும் விகார முறுது. சத்
சத் விலக்ஷணமாய், புத்தியாதி சாக்ஷியாய் 'அகம்', பத
லக்ஷ்யார்த்தமா யிருக்கும் இவ்வேக நித்தியாத்வைத
அகண்ட ஞான பிரத்தியக் காத்மா, ஸதானந்தகன பர
மாசுமாவே' என்றிவ்வாறு விவேகத்தால் சத்ய (ஆன்மா),
அசத்தியங் (அனாத்மாக்)களைப் பகுத்து அதில் சத்திய
மான ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞான திருஷ்டியால்
'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம சொரூபம்'
என்றனுபவமாய்க் காணுந் தன் னாத்ம தரிசனத்தால்,
ஆவரணமும், மித்யா ஞானமும், விசேஷபத்தால் வந்த
துக்கமனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிர்த்தியாவதைப்
போல நிவிர்த்தியாகவின், இவற்றில் நின்றும் முக்தனாய்த்
தானே பரம உபசாந்தி யடைகின்றான். இங்ஙனம் நிர்வி

கற்ப சமாதியால் அத்வை தாத்மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றோ? அப்போது தான் அக்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானக்கினியால் அவித்யா ரண்யமானது சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வை தாத்ம ரூப மடைந்துள்ள அம்முத்தனுக்குப் பவபீஜம் வேறே திருக்கின்றது? இன்மையின் புனர் ஜன்ம மரண ரூப சம்சார மின்றும். ஆதலின் விவேகி யானவன் சம்சார பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத்வத்தை யறிய வேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வை தாத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும், நீ, நான், இது முதலிய கற்பனா விகற்பங்க ளனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுபவத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதத்தால் பின்ன னாய்க் காணப்படுந் தானே உபாதி யற்றால் ஏகனய்ப் பிரகாசித்தலின், இவ்விகற் போபாதி லயித்தற் பொருட்டு சதா சமாதி ரிஷ்டனா யிருத்தல் வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப் பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால் புழுவானது சர்வ காரி யங்களையும் விட்டுக் குளவியைத் தானே சதா தியானித் துக் குளவியே யாவதுபோல அப்பரமாத்ம சொரூபமே யாகிறான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்பி யாச பலத்தால் புடம் வைத்தலால் களங்கமற்று சுத்தமான தன் சுபாவ குணத்தையடையும் சொர்ணம்போல, சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களாகிற மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமும் நிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனதானது எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப் பென அம்மயமாய் லயிக்)கின்றதோ? அப்போது தான் அத்வைதானந்த ரசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்ப சமாதி லித்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாச

ஞக் கிரந்தியும் ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்னமின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சொரூபப்பிரகாசம் சுயமேயனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதி சூக்ஷ்மமான விருத்தி ஒன்றால் அவ்வதி சூக்ஷ்மப் பிரஹ்மம், அதி சூக்ஷ்ம புத்திமான்களா லனுபவமா யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டி யால் அறிவதற் கெவராலும் சக்கிய மாகாது. அங்ஙனமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்கை யோடுங்கூடின யதியானவன் சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வர்தம் பாவமடைந்து அவித்யாந்த காரத்தாலுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பனாய் பிரஹ்மா காரமாகவே யெப்போதும் சுகிப்பன். இவ்வாறு சப் தாதி பாகிய விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள், மன மிவற்றைத் தானாகிற ஞானாத்மாவில் பிரவிலிபித்து நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவர் எவரோ? அவர்களே சம் சாது பீச பந்தத்தினின்று முக்தராவரன்றிப் பரோக்ஷ ஞானம் பேசு மேனையோர் ஒருபோதும் முக்தராகார். இந்நிர்விகற்ப சமாதி யொன்றால் நிச்சயமாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதி பந்தமின்றி ஸ்பஷ்டமா யறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மன விருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால் இந்திரிய, மனதுகளை யடக்கி சந்ததமும் நின்னாத்மாவில் நிஷ்டையுள்ளவனாய் அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தி யிரந்த காரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மா வாகவே எப்போது மிருப்பாயாக. சிவவணத்தில் மன னம் னாறு மடங்கும், அதில் நிதித்தியாசனம் லக்ஷம் பந் கும் பலாதிசய முள்ளதாம். நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறும் பலத்திற் கோரளவே யின்றும்.

இச் சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிக் கீரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை, எப்போதும் ஏகாந்த வாசம், என்னு மிவை யெல்லாம்

ஆரம்ப மார்க்கமாம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரிய மடங்க, அதனால் மனமடங்க, அம்மன நிர்ரோதத்தால் அஹமாதி வாசனையற்று யோகியானவன் சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால் யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தால் சித்த நிர்ரோதமே செய்ய வேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப்புத்தியை சாஸ்தியிலும் அடக்கி அச்சாஸ்தியை பரிபூர்ண நிர்விகற்பப் பிரஹ்மமாக அறிவதால் பரம சாந்தி யடைவாயாக. தேக, இந்திரிய, பிராண, மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தமானது எவ்வுபாதியுடன் சேருமோ, தியானியும் அம்மயமேயாய் சுகமுறான். ஆதலால் அச்சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை யனைத்தையு மகற்றிப் பிரஹ்மத்தில் சாந்தி யுறுவதே சதானந்தமாம்.

விரக்தியுள்ளவனே மோகக்ஷேபசையால் பிரஹ்ம நிஷ்டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோடுள்ள அகப்புறமையும் பாகிய விஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்த னாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் விரித்திக்கும். அன்றி அத்தியந்த வைராக்கியமுள்ள விரகத்தனே சமாதியையும், சமாதியுற்றவன் திட ஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின் மோகக்ஷகாந்தையைக்கூடி சுக மனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனையன்றி சுக மடைவிக்கும் காரணம் எங்குங் காணோம். இவ்வைராக்கியமானது அதி சுத்த ஆத்ம ஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோகக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுக மளிக்கும். பகஷிக்குள்ள பகஷத்துவயம்போல மோகக்ஷ உட்பரிகை (மாடி)யி லேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியமான வைராகியம், ஞானம் என்னு மிரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாகு. ஆதலின் நாச ஏதுவான விஷசம விஷயததிலுள்ள ஆசையை யறுத்து ஜாதி, குல, ஆசிரமத்தில் அபிமானத்தையும் சர்வ கர்மங்களை

யும் தூரத் தள்ளி இவ்வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை விட்டு வீரஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வை தப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிற யாதலால் உன்னுத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

ஸர்வ சாக்ஷியாய் சுயஞ் ஜோதியாயுள்ள இந்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவானது விக்ஞான மயகோசத்தில் அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய் 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆத்ம சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும் இந்த லக்ஷியப் பிரஹ்மத்தில் ஹிருதயத்தை ஸ்திரமாயிருத்தி, பாகியேந்திரியங்களை யதனைத் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே யமர்த்திச், சரீரத்தை யசையாமல், அதில் உதாஸீன புத்தியோடும் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும் இதர விஜாதீய விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத் மைக்கிய அகண்டாகார தன் மயாவச்சின்ன ஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆத்மப ரைக்கிய பூர்ணாபவத்தை நன்றாயறிந்தவனாய், அப்பிரஹ்மானந்த ரசத்தை சதா காலமும் சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு, துச்சமாயுள்ள மற்ற தேகாதி யனாத்மப் பிரபஞ்ச சிந்தனைபால் என்ன பிரயோஜனம்? : ஆதலால் சர்வ துக்க காரணமாய் ஹீனமான இவ்வனாத்ம சிந்தனையை விட்டுத் தானு யிருக்கும் ஆனந் தாத்மாவை 'நான்' என திடமா யறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம் புத்தியை யகற்றி கட, படா திகளிற்போ லவற்றிலுதாசீனனாய் மோக்ஷ ஏதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்வாயாக.

கடம், குருலம் (குதிர்), ஊசி முதலானபின் னோபாதி யறின், ஆகாசம் ஒன்று யிருத்தல்போலும், ஒன்றில் பிராந்தியால் சுற்றிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு ணப்பம்போல் அதில் வேறுகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த்தோன்றும் அலை, நுரை,

குமிழி, சுழி முதலியன, விசாரிக்கில் ஒரே ஜல மயமா யிருத்தல்போலும், கட, கலச, சும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்னமாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அக் ஞான கற்பிதமான தேக, இந்திரிய, பிராண, மன, அகங் காராதி பின்ன வுபாதிகளற்று மகா காசம்போலேக 'பூர் ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவில், மாயா மத்யத்தைப் பானம்பண்ணி அம் மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெ னப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்தி கற்பித தேகாதி அகங்காராந்தமும், மற்றும் மனோ வாக்கா லறி யப்படும் சுத்த மித்தையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம் பாந்த மாய்க் காணப்பட்ட ஜகமனைத்தும் அவ்வாத்மாவினும் பின்ன மாகாது பிரகிருதி விலக்ஷண அச்சத்ரூப ஆத் மாவே யாதலால், அகண்டேகரச சித்ரூப பரமாத்மா வான தானே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, உள், வெளி, மேல், கீழ் எங்குமா யிருப்பதன்றி, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர், முதல் மற் றெல்லாமுமாம். 'ஜாஸ்தி சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத்யாசத்தை நீக்க 'துவைதமே யில்லை' யென்றும், ஏகமே வாத்வைதம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமானு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமே யாம். ஆகாசம்போல நிர்மலமாய், பாகியாந்தரமின்றி நிர்விகற்ப, நிர்விகார, நிச்சல, நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப்பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானு மாம். இனி யறிய வேண்டுவதென்ன இருக்கிறது? 'புரு ஷன் சவ மயமான தேகத்தை நான் என்றறியும்' வரை அசுத்தனாய், ஜனன, மரண, வியாதி முதலிய நானாவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும் தன்னில் பிராந்தி யால் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதி சுத்த அசல சிவமயமாய் அறியும் போது தானே நிஷ்கிரிய பூர்ணத்வைத பரப பிரஹ்ம மாய் விழுக்கதுவன்' என்றும் சுருதி யுரைப்பதன்றி, இந்

தப் பிரஹ்மை வாஹம் என்னும் மகத் ஞானமுற்ற ஞானிகளும் பாகிய மூற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த, ஏகரசப், பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்ப துண்மை யாதலால் நீயும் மல மயமான இஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப்போல் சலிக்கும் லிங்க தேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசுயித்து அப்பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போது மிரு.

துவைதம் மாயாமாத்ரம் அத்வைதமே பரமார்த்தம் என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பேத விகற்பங்கள் சித்தம் லயித்து கக மயமாயுள்ள சுழுப்தியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சர்ப்பம், ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் கால்த் திரயத்திலும் வேறின்றி, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலனவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோ விருத்தி யாத்மாகாரமாய் நிருவிகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதி யுற்றக்கால் விகற்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோ பிராந்தியால் பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரஹ்ம மாத்ரமே யிருப்பதால் ஞானி, ஞான, ஞேய குன்யமாய் தேஜசில் இருட்டுப்போல விகற்பப் பிராந்திக்கு மூல காரணமான அக்ஞானாந்தகாரம லயிக்கு மிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரம் போலேகபரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல, நிஷ்கிரிய, நிர்விசேஷ, நிர்விகார, நிராகார, அத்வைதப் பிரஹ்ம வஸ்துவில், பேத மென்னும் பேச்சுக்கே யிடமில்லாத போது பேதம் என்கிருக்கும்? அன்றி நித்திய ஞானானந்த, நிசூபம, நிச்சங்க, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப, நிர்க்ஞா, நிர்விகார, நிரூப, நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய

முத்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிரகிருதி, விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனாதீதமாய், வேதாந்தப் பிரமாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருதயத்தி லாவிர்ப்பவிப்பதாய், சதா 'அகம்' என்னு மனுபவ சொரூபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாசுவதமாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்று அபாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏக' பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண், ஹிருதயத்தில் 'அகம்' எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால் மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்திற் செல்லா திருத்தற்பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன் மயமாய்ப் பிரகாசிட்டும் சர்வோபாதிகளு ம்ற்ற சச்சிதானந் தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று பிராரந்தி காரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி பவதுக்க ஆஸ்பத (இருப்பிட)மான ஹிருதய பந்தத்தை பேதித்து (பிளந்து) அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்றவனாய், அதி தூர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை சபல் மாக்குவாயாக. பிராரப்த பலத்தால் புருஷனது சாயையையப்போலத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப் பிணம்போலதி தூரத்தி லறிவாலகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானாக வறிந்து, அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னோபாதிகளை, சமூலம் தகித்து, அவ்வானந்தோப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனாய், நித்திய ஞானானந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனாயுள்ள யோகியானவன் அகம், புறமும் அவ்வகண்டானந்த ரஸத்தை யனுபவிப்பதேயன்றி யித்தேகத்தைப் பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து என் பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப் போகிறான்? பிராரப்த பாசத்தால் கீட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழு

ந்திலுள்ள மாலையைப்போல லக்ஷியம் செய்யான். ஆந்
லாலாயும், நிந்திய சுகத ஞானுனந் தாத்மாவை யடை
ய, இஜ்ஜடம லேபாதியை தூரத் தள்ளிவிடு. திரும
நினையாதே. வாகதி செய்த வஸ்துவை யபேக்ஷிப்ப
தங்கியமலவா? கானல் ஜல முதலியவற்றில் நிகிருத்தி,
பிரவிருத்தியே ஞானஞ்ஞானங்கட்குப் பலஹதஸ்பாப,
உத்தம ஞானத்திற்கு அசுநதிய, துக்க நிவிருத்தி, நிய
நிருத்தி, சதா தாலுக்கேவ தோன் மம சமாந ரகிதான
தம, இவை பிரசியாநீனமாயும். அசுநய துக்க ரூப விஷ
யப் பிரவிருத்தியே அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனாயும் இரு
தலால், ஞானுலியால அகஞான ஹிருதயக கிரந்தி
சமூல மறுத்தேறிந்த விஷயேச்சை யின்றிய வித்வா
முன் பிரவாகதி காலந்தினை செய்நுவந்த நானுவித தூ
பாக தனை எங்ஙனம் பின்னும செய்வான்? பிரவிாததி
ஞான நாரணமான விஷய தாண்டி திருக்கின்றது?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபர
தியும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும்
பாசாதிகியும் பலனா யிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மை
புள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின் பூர்வ பூர்வ சாகனங்
களை நிஷ்பலமாயும். பேசாதிய விஷய வாசனை பின் னு
டாகாமம், வைராக்கியத்திற்கும; தீதகாதிசுநில அக
பாவம் என்ற பெழுமபாவை, ஞானத்திற்குப், பிர
பாவபாவ பாவம் பாவற்றத்தில லீனமான மலினுந்
தவழும் வெளிப்படாமம், உபரதிக்குப் பாவபாவதி
ம.

தூதாய பிரஹ்மநாந்ருப, பிரபஞ்சப் பிரஹ்
ட்குப் உள்ள பேசு துத்தினொன்று மின்றி, கருதி பா
தல 'நானே பிரஹ்மம்' என் னறிந்து, தத்தமான் பிர
பாத கைமக்கிய ஏக பாவமுற்று நிர்விதற்ப சின்மாதத
ந்ருத்தியாகிய பிரகலஹை (சொநநாயகி, ஜாந்ருஷ
கிடத்திலேபால்) பிரஹ்மத்தினகண் திடமாய் வைத்து,

அதிலேயே லீன சித்தனாய், எப்போதும் பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்கு மதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த, பாலர்களைப்போல போல, போக்கியங்க ளுன்னியராலறிபவனாய், நிஷ்கிரிய, நிர்விகாரனாய், நிரந்தரானந்தானுபோகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன்போல் மன்னலயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜகஞ்சு (விழிப்புள்ளவ)னும், ஜாக்ஜிரத் தர்ம மில்லாதவனுமாய், சாயுபோற் றொடரும் தேகத்திலும், இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அக, மம பாவமில்லா துதாசினனாய், சமசார தோஷமும், விஷய வாசனை மற்ற விவேகியாய், சித்த மிருந்தும நிசசிந்தனாய், கலாசகிதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வரும் கால வஸ்து கிரதனமின்றித் தந் கால மடைந்தவற்றில் பிரியாப் பிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்த ரசானுபவத்தில் சுகத்தியுள்ள மனதினால் பாசிபாந்தர விஷய ஞான மிலலாவனாய், ஞான பலர்தால், அன்யோன்ய விலக்ஷணமுள்ள குண தோஷங்கள், இஷ்டா நிஷ்டங்கள், சாதுக்கள், வஷ்டர்களுல் செய்யப் படும் பூஜாவமானங்கள், முதலிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமுமின்றி சமபாவ முள்ளவனாய், நதிப் பிரவாகம சமுததிரத்தில் போலத் தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாக்காய் தன் மயமாகவே லபிக்கப் பெற்றவனாயுள்ள ஞானியான யதியே வபந்த மற்ற ஸ்திதம் பிரகருணாகிய ஜீவன் முக்தன். அன்னே யபாரமான புன் யத்தின் பலனை யனுபவிப்போ டும், பூஜ்யனுமாவன். இந்த ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத வன ஞானத்தாலேபே சர்வ வாசனைகளும் நாச மடை ததால் பூர்வ பாசர வேகத்தால் பின்னும் சமசார ண்டென் றுரைக்கக் கூடாது. அநிகாமுகனது மனவும் மதா விடத்தில் போவதில்லை. அதுபோலப் பூர்வப் பிரஹ்மானந்தா லுபவ முள்ள இவனுக்கும் பூர்வமே கால திருசிய சம்சார மில்லவே யில்லை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல. பகிர் முகனே யாவன்.

‘பிரஹ்மவாஹ’ என்னும் ஞானஞ்சுடையால், ஸ்வப்னத்தில் செய்து, புண்ய பாபங்கள், விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்தி கேதுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனந்தங் கோடி கல் மாய் ஆர்ஜிக்கப்பட்ட சஞ்சித பாபங்களும், ஆகாசப் போலசங்க உதாஸீனப் பிழ்ஹம் மாயத் தன்னை யறிந்தால் கடாதிகளின் சங்கடதால் ஆகாசத்தில் அவற்றி ள்ள மதயாதி வாசனைகள் பற்று நுகர்போல ஆகாமிய மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாச மடைந்துவிடும். ‘கர்மமுண்டேல் பலனுமுண்டு, இவ்வேனைல்லை’ எனும் வியாயததால், கர்ம ஜன்ய சகாதி பலானுபவ முள்ளவனை கர்மம் விடாததால், சதா சமாதி விஷ்டனான ஞானிக்குச் சில சமயம் பாகியப் பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப்படலால், வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென் றறியினும் நில்லா உலக்ஷ்யத்தைச் சேர்த்து விடுவதுபோல ஞானத்திற் றுஞ்ஞர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்திகருமமும் தன் பலனைக் கொடாது விடாததால் ‘ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மா, ரமுண்டு. அது அனுபவத்தாலேயே நாசமாம்’ என்று மித்யா பிராரப்தத்தை சுருதி சொல்லுகிறது. செம்பனங் கண்டு முடித்தவன், அச்சொப்பனை ஜக மடைதலும், அகிலுள், மித்யா விஷயானுபவத்தி ளைசையும், அதில்கண்ட தேவதையும், அதற் குபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும் ஜக கிரத்தின்கண் நான், எனது, இது இவனா அறிதலுமின்றி உக்கிரத்திலேயே சுகமாயிருப்பன், சொப்பனப் பற்றிரு கின் நித்திரைவிட்டவ னன்று. அமுதீபாலப் பிரஹ்மத் தைமக்கிய மடைந்து இதரத் தைப் பாராது சொப்பன ஸ்மரணம்போல போஜன விசம்ஜ்ஜனாதி செய்து உபாதி சங்கவிஹீன கேவலப் பிரஹ்மாகார மாகவீ லென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்வகுணப் பிரஹ்மவீ யாவதால் அவர்க்குத் திரிவிதமா ள்ள கர்ம மற்பமுமிலை யென்றால் பிராரப்தம் மாதிரி முண்டென்ப தெப்படி? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா?

கர்ம நிர்மிதமான தேகத்திற் கணுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண்டென்னில்? தேகாதம புத்தி யிருக்கும் வரை சித்தியாகு மது, அப்புத்தியை அடியோடு விட்டு 'அஜ்ஞா, நித்யன், சாஸ்வதன்' என சுருதி கூறும் கர்ம ஜன்யமின்றி யனாதியான நிர்மல ஆத்மாகாரமா யிருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்த கல்பனை யெங்ஙன மிருக்கும்? பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தத் தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பித பதார்த்தம் எப் படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந் திறக்கும்? இங்ஙனம் எதற் கும் பிராரப்த மின்றெனின், சுருதியே கூறுவானேன்? எனின், ஞானத்தால் காரிய சகித அஞ்ஞானம நசித்த பின் ஞானிக்கு தேகாதி எங்ஙன மிருக்கும்? என நிவ் வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தி யறாத மூடர்களுக்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மித்யா பிராரப்தத் தை பாஹ்ய திருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதேயன்றி, ஞானிக்கு தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என றங்கேளிக் கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் ஆதியந் தரகித, பரிபூர்ண, சித்ய, சத்ய, ஞான, ஆனந்தகன, அந் திரிய, அவிகார, அப்பிரமேய, அனந்த, பிரத்தியக், வ ரசமாய், தள்ளவும் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதி குட பமாய், அகம்புற மெங்கும் நிறைந்து நிராதார, நிர்ந்ருண, நிரஞ்ஜன, நிஷ்கன, நிர்விகற்ப சத்தா மாத்ரமாய், இப்படிப்பட்ட தென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வக் கால் சொல்லவும் கூடாத, வாங்மன அகோசரமாயுஷா ஸ்வத சித்த, சுத்தாத்வித்யப் பிரஹ்ம மொன்றே பிரகா சிக்கின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம்போலும் இல்லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத் தை, போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாந்தி, தாந்திகளோடுங்கூ டினமகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்ம யோகத்தால் ஹிருதயத்தி லறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால், புத்திரா! நீயும் தன் மயமுன பரமானந்த பரமாத்மாவை, நிச்சல சமாதியா லுண்டா

கும் ஞான திருஷ்டியால் சம்சயமின்றிக் கண்டறியின், பின் கிரவணர்த்தத்தில் விகற்பமே யுண்டாகாது. அதனால் மனோ கற்பித பேத மோஹத்தை நீக்கி, ஞானியாய், முக்தனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக்கடவாய், சுருதிகளைப்போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய் போதிப்பார். பந்தம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம், ஆரோக்கிய மிவற்றைத் தாங்களே யறிவர். மற்றோ ரனுமானிப்பா. அதுபோலப் பரமேசுவரானுக்கிரகத்தால் கிடைக்கும் தன் னனுபவத்தாலேயே விவேகி, பவசாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன் னக்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷமுற்றுப் சசகிதானந் தாத்மகார மாதலில் சுருதி, யுக்தி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன் னனுபவம் இவை பிரமாணங்களாம்.

, (வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுமூப்தி, ஸ்தானுபோலுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யுபோலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவுமில்லை. இருப்பவன் நானே எனப் பார்க்கும் ஷாத திருஷ்டி (1), சொப்பனம், இந்திர ஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மிக்கை, நானே சுத்தியன் எனக் கானும் மித்பா திருஷ்டி (2), சமுத்திரத்தில் பின்னம் போற்றெழற்றம் பேன, புப்புத, தரங்காதி (நரை, குமிழி, அலை) யனைத்தும் சமுத்திரமே யாதல்போலும், சொப்பனத்தில் காணப்படு மனைத்து மதனைக்கானும் புருஷனே யாதல்போலும், ஸமுத்திரம், புருஷன்போன்ற ஏக்கிதரகாசமான என்னிடத்தில் அன்யம்போற் காணப்படு மனைத்தும் நானே யெனத் தன் மயமாயப் பார்க்கும் பிரவிலாப திருஷ்டி (3) எனனும் இம்மூன்றில மனதிற்கிசைந்த எதனாலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவமான அகண்ட நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மத்தைத் தானாக அநாதவனே முக்தனாம். இம்மூன்றும் ஞான சாதனமே யாயினும் தன் மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ்டியே

ஞானத்தில் சாட்வாததம் உதுவாம்).” அதனால் அகண்டாதமாவாகிய தன்னைத் தானனுபவத்தாலறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர்வாண யிருதகல வேண்டுமென அபிசம சொல்வானேன’ எனக் ஐவர்களும் பிரபஞ்சமுமபிரஹ்மமே. அகண்டாத்வத அபபிரஹ்மமா யிருத்தலே மோக்ஷம் எனக் ஐவர்களே சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே, அச்சுருதிக்கொயிதில் பிரமாணம்.”

எனறுரைத்த குருவடினத்தாலும், சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், கனயுகதியாடும் அதம் தத்துவ மறிந்து இரத்திரியங்களை யடக்கி, எகாககிர சித்தனாய், அபபரமாத்மாவின் கண நிசரல சடாதி நிஷ்டனாய்க் சொஞ்சக கால யிருந்து பின்னெழுந்த குருவைப் பார்த்து, “குருவே! மகாணுபாவா! அதிசாந்த மூர்த்தி! அசங்க நிதயாதவைதானந்தரஸப் பிரஹ்ம சொஞ்சா! அபார கிருபா சாகரா! நமஸ்காரம். (எனறு நமஸ்கரித்தது, சீடன தன் னனுபவம் கூடிகின்றன), கருள கடக்காமாகிற சந்திரிகையால் பவதாபதா லுண்டான சிரமந ரீரந்து க்ஷணத்தில் அதவைதானா தாத்மபத மடைந்தேன், பிரஹ்மாத்மைக்கிய மறிந்தால் பேதபுத்தி கெட்டது, பிரயிருத்தியாவுப் விட்டது. இது என்னும் இதலலவென்றும் ஒன்று தெரியவில். சமுத்திரத்தில் மோரத ஆலங் கடடியைப் பீபாலப் பிரஹ்மானத் சமுத்திரத்தின் அமசாமச லேசா லேசத்திற் சலங்கு என புத்தி இவன தென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற் கசாததியுமான் அபபிரஹ்மானாத் சாகரேயாய் விட்டது. ஆ! ஆ ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இபபிரஹ்மானாத் சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்பதெப்படி? சொல்ல தெப்படி? இப்போது பரித ஜகபனைத்தும் காணவே காணோம்! எங்கு மோயிழைஞ்? யாரால் நீங்கிறோ?

*இதற்குஷ்டித திரயம் முலத்திலிலை தமிழ் புலதகத்திலிருக்கின்றது.

தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ் கலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கட தாமங்கள் ஆகாசத்தைப்போல அதன் தர்மங்களென்னைப் பற்றாது. கர்த்திருத்வ, போக்திருத்வ, கலத்துவ, ஜடத்துவ, மத்தத்துவ, பத்தத்துவ, முக்தத்துவாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவலாவைதப் பிரஹ்மமாகும் எனக்கில்லை. மேக ஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காததுபோலப் பத்து, நூறுயிரங்களாயுண்டாகும் பிரகிருதி, மங்களும் ஏக சிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்காது, பிரகிருதி முதல ஸ்தூல பரியந்தமான இப்பிரபஞ்சம் சாயைபோலத் தோற்ற மாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ? ஸர்வாதாரமாய், சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், சர்வாகாரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸர்வ விலக்ஷணமாய், சர்வ சூனியமாய், மாயா விசேஷங்க ளொன்றுமின்றிப் பிரததியக்காய், ஸ்தூல புத்தி விருத்தியா லறிதற்கரியதாய், ஆகாச தூல்யமாய், ஆதியந ஸ்ரீஹிதமாய், அதி சூக்ஷ்மமாய், நிச்சல, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்ஷிகற்பமாயுள்ளன எனவோ? அந்த சுத்த, கேவல, அகண்ட, நித்ய, சத்ய, ஞான, அனந்த, ஆனந்த, அத்வீதியப் பிரஹ்மமே நானா யிருக்கிறேன்.

ஸ்வாமீ! மாயையால் செய்யப்பட்ட ஜன்ம, ஜரா, மரண சம்சார வன ஸ்வபநத்தில் பிரமித்து, அதிலுள்ள தாப ஜாலங்களால் கிலேச முற்று அகங்காரப் புலியால் மிகவும் துன்ப மடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிப் பரமானந்தர் தந்து ரக்ஷித்தீரல்லவா? மகானுபாவா! தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப சாம் ராஜ்ய பாக்கியம் என்னாலு மடையப்பட்டதே! நானே தன்யன்! கிருத கிருத்தியன்! பவந்தத்தினின்றும் முக்த னாயு, பரிபூர்ண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன்! ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும்

ஏக, சத்திய, போதானந்த ஸ்வரூபமான தங்கள் பாதார
வீர்தங்களுக்கு நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்! பின்னும் பின்
னும் நமஸ்காரம்! எப்போதும் நமஸ்காரம்!” ஏகாத்ம
தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்த முற்று இவ்வாறு
தன்னை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மா
வான ஆசாரியேந்திரர் ஸந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்
னும் மகத்தான இவ்வசனம் கூறுவா ருயினர்:—“நேத்
திர முள்ளவனுக்கு ரூபமன்றிப் பார்க்க வேறில்லாது
போல பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மரூபவத்தை யன்றி
புத்திக்கு வினோதம் வேறில்லாததாலும் ஸந்தோஷந்தரத்
தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனை விட்டுச் சித்
திர சந்திரனை யெவனு மிச்சியாததுபோல, இந்தப் பர
மானந்த ரசானுபவத்தைவிட்டு அசத்திய விஷயத்தில்
எந்த வித்வானும் ரமியா னாதலாலும், இவ்வசத்திய
பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி யற்பமுமின்று, ‘ஆச்ச
மும் போகாததாலும் சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னல்
தோன்றும் ஜகமனைத்தும் தானையாய் எங்கு மேகமாய்ப்
பிரகாசிக்கும் சத்தியாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் தன்னை
யே ஞான திருஷ்டியால் அதி சாந்த மனதோடு சதா
பார்த்து, எப்போது மகத்தில் சிந்தித்து சதா ஆத்ம நிஷ்
டனாய்த் தன் அகண்டானந்த ரசானுபவத்திலேயே ரமிப்
பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய், நிர்விகல்ப, அகண்ட
ஞானாத்மாவில் ஆகாச பட்டணம்போலத் தோன்றும்
விகற்ப ஏதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மா காரமாய் கூம்
மாவே யிருக்கும் நிரந்தரானந்த ஏதுவான பரமசாங்கி
யடைந்த எப்போதும் மௌன முற்றவனாய் சுகமாட்க்
காலத் தள்ளவேண்டும். வாசனாரகித இவ்வுத்தம மௌ
னத்தையன்றி, ஆத்மாவை யறிந்த கண்டானந்த மஹி
மக்கும் பிரஹ்மவித்துக்களான மகான்களுக்கு சதாநி
தானுபவ ஹேது வேறில்லை.

அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடுங்கூடி யிவ்வாறு பிரஹ்மத்தை யறிந்த முனியானவன் ஆத்மாவிலேயே சதாரமிப்பவனாய், போவன், வருவன், நிற்பன், இருப்பன், டடுப்பன், இன்னு மெத்தனை விதங்களாகவோ இஷ்டப் பிரகாரம் நடப்பன். அவனுக்கு தேசம், காலம், ஆசலம், திக்கு, பமாதி, லக்ஷிய திருஷ்டி, முதலிய வொன்றுந் தேவையில்லை. தன்னை யறிதற்கு நியமங்களே துக்கு? 'ஐவதத்தன் நான்' என் றறிவதற்கு இதராபைக்ஷியில்லாததுபோல 'பிரஹ்மம் நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேக்ஷையு மில்லை. 'இது கடம்' என்றறிவதற்கு சுத்தமான நேத்திரத்தை யன்றி வேறு நியமம வேண்டா ததைப்போல, நிக்ய சுத்தமான இவ்வாதமாவும் மனோவ்ருத்தி சுத்தமா யிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேச, கால, சுததியாதி யபேக்ஷையில்லை. சூரியப் பிரகாசத்தால் ஐகததைப்போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வ ஐகத்தும் பிரகாசிக்கின்றதோ? வேத, சாஸ்திர, புராண, விவித ஸ்தூதங்களையும் பிரகாசிப்பதது அறிததுக்கொண்டிருக்கு மந்தப பிரஹ்மத்தைத் துசசமான மந்த அஸத்ய அனாதமா பிரகாசிப்பிக்கும்' இந்தப் பரமாத்மா சுயமபிரகாசமாய், அனந்த சக்திகளோடுங்கூடி 'யெவராலு மறியப்படாது, அனைவரது 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொருபமாய், இருக்கும். இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமனாகிய பிரஹ்ம வித்துணர்ந்து, பந்தத்தினின்றும் விழுத்தனாய், நிரந்தரானந்த ரசானுபவ திருப்தனாய், அறியக்கூடாத லக்ஷணமுள்ளவனாய், அனுகூல்ப் பிரதிகூல பாகியவிஷயங்களில் சந்தேஷ, விசனம், ஆசை, நிராசை, எதுவுமின்றி பரேசனையால் பொருந்தும் விஷயங்களை யெல்லாம் பாலர்போலனுபவித்து, பசி, தாகம், சூக பிடை யிவற்றைவிட்டுப் பாலன் கிரீடா தற்பரனாய் சுகிப்பதுபோல, நிர்மம, நிரகங்காரனாய், சதா தன்

னிலேயே கிரீடித்துக்கொண்டும், தன்னிலேயே சுகித்துக் கொண்டு மிருப்பன். அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக்கு மவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமுமின்றி பிணை யெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலத்தைப் பானம் பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மர வுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனாய், ஒரு நியமுமின்றி சுவதந்திரனாய், பாலர், பித்தர், பேயர்போலப் பூமியில் சரிக்கினும் வேதாந்த விதியில் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூமி) மெத்தையில் படுத்து, நிர்ப்பயனாய்க் காடு, சுடுகாடு முத லெங்காவது நித்திரை செய்தும், சதா பிரஹ்மத்திலேயே கிரீடையுள்ளவனாய், ஸர்வாத்மாவாயுள்ள தான் இஷ்டப் பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந்தரித்து எதனையேனும் அனு பவித்து ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிராக் தன், ஓரிடம் சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜ் கர (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன், என்ன ஒருவனே என்கு மெவராலு மறியப் படாதவனாய் சஞ்சரிப்பன். அவன் நிர்ந்தன னாயினும் சதானந்தி: அசகாய னாயினும் அதி பலவான். புசியா விடினும் நித்ய திருப்தன்: விஷமங்களில் சமதிருஷ்ட யுள் ளவன்: ஒன்றைச் செய்தும் செய்யாதவன்: புஜித்தும் புஜியாதவன்: சரீரியேனும் அசரீரி: பரிச்சின்ன னாயினும் பரிபூர்ணன்: இந்த சரீரமற்ற பந்த விமுக்தப் பிரஹ்ம வித்தினை தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரிய, அப்பிரிய, சுக, துக்க, சுப, அசுபங்க ளொன்றும் ஸ்பரிசிக்காது. சூரி யன் ராகுவால் பிடிபடா திருக்கினும் பிடிபட்டதுபோலத் தோற்றலால் உண்மையறியா மூடர் தம் பிராக்ந்தியால் சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பதுபோல, தேகாதி பந்த மற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல் தோற்றலால் 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவர். அதனா டுண் மையா யிவனுக் கொன்றுமில்லை. இத்தேக பந்தம் விட்

டிருக்கும் முத்தனது தேகமும் பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிரணவாயுவா லங்கு மிங்குஞ்சரிக்கும். நதிப் பிரவாகத்தால் மேடு, பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப் போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முத்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம்போலவே முத்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும் இவன் ஸாக்ஷிபோலவும் சக்ரமூலத்தைப் போலவும் சங்கற்ப, விகற்ப சூனியனாய், உதாசீனனாய், மௌனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங் களில் சேர்க்கான் அதிலினின்றும் பிரிக்கான். அக்கர்ம புலனையும் அகண்டானந்த ரச பானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிது மடைய மாட்டான். லக்ஷியா லக்ஷியங்களை விட்டுக் கேவ லாத்மாவா யிருக்கும் அப் பிரஹ்ம வித்தானவன் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே ஸம்சய மில்லை.

ஒரு நடன் வேஷம் கொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனே யாவதுபோல கிருத கிருத்தியனாய் தேகா தியுபாதிகளோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மா காரமாய் சபா முத்தனான அந்தப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மா காரமேயாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றான். மரத்தின் பழுத்த இலையானது நதி, வாய்க்கால், ஓரீதி, சிவ லயம் முதலிய னங்கு விழுந்தாலும் சூபாகபம் மாததிற் கின்மைபோல முன்னமே ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக் கா (னி) யில்லை. பத்திர, டுஷ்ப, பலாதிகள் போலத் தேகேந்திரியப் பிரண, புத்தியாதி யபாதிகள் நசிக்குமேயன்றி மரம்போ லிருக்கும் சச்சிதா ணை தாத்மா ஒருபோதும் நாசமுறாது. சுருதியும் 'உபாதி, விகாரமுள்ளதற்கே நாசமென்றும், பிரஞ்ஞானகன

ஆத்மா, ஸத்யன், நாச ரஹிதன்' என்றுங் கூறி யிருக்கிறதது. பூர்ணத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ருபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனாயுள்ள முனிக்கு, தோல், மாமிச, மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்க தேசகாலாதி யபேக்ஷையில்லை. என்னை? தேகத்தின் மோக்ஷ (நீக்க)மும், தண்ட, கமண்டலங்களின் மோக்ஷமும் மோக்ஷமன்று. அக்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியின் போக்ஷமே, யுகிகளுக் குச் சம்மதமான மோக்ஷமாம். கல், மரம், திருநம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண் மயமே யாதல்போல தேகாதி திருசியோபாதிக ளனைத்தும் ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு ஞானாகாரமே யாய், ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம்போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகி விடும். கடமுடைந்தால் கடரகாசம் மகாகாச மாவதுபோல உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும், ஜலத்தில் ஜலமும், தைலத்தில் தைலமும், போல பிரஹ்மத்தின்கண், பிரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன் முக்தனாகிய ஞானியும் கலந்து எப் போது மேகமாய்ப் பிரகாசிப்பன். இங்ஙனம் சன்மாந்திராகண்ட பிரஹ்ம பாவ முற்றிருக் கும் விதேக கைவல்ய மடைந்த யதீமீண்டு ஜனிப்பதே யில்லை. ஆத்மபர ஐக்கிய ஞானாக்கினியால் அவித்தை யாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மா காரமாய் கவே யிருக்கும் யதிக்கு புனர் ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம்? மித்யா சர்ப்பத்தின் தோற்றமும், நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாததுபோல, நாசரஹித, நித்ய, அசங்க, அத்வைத, கேவல, ஞான ஆத்மவஸ்துவில், உண்டு இல்லை யெனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங் களையன்றி உண்மையி லின்மையின் அப்புத்திகற்பிதமாய் மேகத்தால்வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை, யறியா தான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் விரு தாவாய் ஆரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்தமோக்ஷங்

களு மிலவேயிலை பிரஹ்மத்திலைய மாயெதுவு மினமை யின, ஆவரணசக்தியால் பதமென நும், ஆவரண நாசந தால் மோக்ஷமென நும் சொல்லசூடாது சொல்லின அத்தைத ஹானியும் நுவைதபிரதிதியும் சித்தியாக்யம். இது வேதங்களுக்கே சமமதமாகாது நிஷ்கள, நிமல, நிஷ்கிரியு, நிரஞ்ஜனமாய, ஆகாசப்போலப் பூனமாயிருக்கும் அவ்வதிசாரத அதவிநியப பிரஹ்மத்தில் நற பனை யெங்கிருக்கும்? 'உகபக்தியிலலை, நாசமில்லை, பதகனிலலை, சாதகனிலலை, முமுகக்ஷுலிலலை, முககனுயிலலை இதுவேபரமாததம்' எனசசருதியும் கோஷிககினைந்து. ஸகலவேதாரதத்தின சித்தாரதமாய, ரகசியங்கவிலதி ரஹஸ்யமான இது சிஷ்யனே! எனனானுகுக நெரி வ்ககப்பட்டது கலீதாஷமற்று விரகதனான முமுகுஷுவைப்பலதரம பரீக்ஷிதது ரியுமிதனை யுபதேசிப்பாடாச "

என்றிவ்வாறு உரத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன அனேகநமஸ்காரங்களுசெய்து குருவினுக்கிரவு பெற்று ஆனந்தமாயப் போயினன ஆசாரியரும் பரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய் ஜகதநகப பவிக திரமரக்கும பொருட்டெ ற்கும சஞ்சரிதகனா

இவ்விதமாய் முமுகுஷுகளுக்கே சுலபமாய் போத மாம வணணம், குரு, சிஷ்ய ஸமவாகமாய ஆதமலக்ஷண மறிவிடுகப்பட்டது. நிஷ்காம விஹிதகர்மத்தால் சமஸ்த சித்த தோஷங்களுமற்று சமசார நகவிரகதராய, சாரத சீத்தநாய், சுருதியை நம்பின முமுகுஷுகளாயுள்ள உக தமயதிகள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை ஆதர்ப்பாரக ளாக.

ஸம்சார கோரவனத்தில் தாபநதிரயமாகும் கடோ நுஷீவய்யிலா லுண்டான தாநதுசகதகால மிகககிலேசமுற று, ஜலாசையால மருபூமியில் பிரமிதது அலைந்து தஷ்டப

படும் ஜீவர்கள் சுகமடையும் பெருநுட்டு, அதிசமீபத்தி
லுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருத சாகரத்தைத்
தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத் பாதாசாரியாஸ
னுக்கிரகித்த சுககரமான இந்த 'விவேக சூடாமணி'க்
கிரந்தமானது அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக்
கொடுக்கும் சம்சயமேயில்லை. சுபல.

ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாத

குருவாழ்க

ஸ்ரீவிவேக சூடாமணி

சமாப்தம்.

ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து

ஹரி: ஓம்.

